

Tony Renis na brucovanju v soboto in njegova: Quando, quando, quando... (Več o njem na glasbeni strani in v prihodnji številki. Foto: Joco Znidaršič)

V torek, 6. decembra, je rektor ljubljanske univerze prof. dr. Makso Šnuderl sprejel novoizvoljene člane predsedstva univerzitetnega odbora Zveze študentov v Ljubljani. Sprejema se je udeležil tudi glavni sekretar univerze Lojze Piškur.

Na sprejemu je predsednik univerzitetnega odbora Janez Kocijančič seznanil rektorja z aktivnostjo, problemi in bodočimi akcijami na posameznih področjih dejavnosti Zveze študentov. V razgovoru je tov. Rektor poudaril uspehe Zveze študentov ter zagotovil popolno podporo univerzitetnih organov pri reševanju problemov, ki zadevajo študente. Prav tako je poudaril pomen uspešnega sodelovanja med univerzitetnimi organi in Zvezo študentov.

**REKTOR
SPREJEL
ŠTUDENTE**

Ne sestanek zaradi sestanka

Udeležil sem se sestanka, ki je trajal pozno v noč. Ves čas je diskutiralo le nekaj diskutantov in med njimi je prišlo celo do »osebnih obračunavanj«. Nisem si bil na jasnem, kaj je hotel organizator s sestankom doseči, vem pa, da sem zapravil dragoceni čas.

Pred kratkim sem srečal kolega. Pomolil mi je tri vabila za sestanke, ki so bili ob isti uri. »Na katerega naj grem? Najbolje, da grem v kino, opravičil pa se bom, da sem bil na drugem sestanku!«

V sistemu družbenega upravljanja, v času, ko vedno več neposrednih proizvajalcev in ostalih državljanov soodloča pri vedenju in upravljanju ustanov in pri trošenju družbenih sredstev, je nujna izmenjava mišljenj in mnenj, ki se običajno vrši na sestankih.

Tudi v Zvezi študentov, v svetih letnikov in v raznih drugih oblikah dela prihaja vedno bolj do izraza vse večje vključevanje študentov v razne organe. Večina študentov danes dela v Zvezi študentov ali pa v raznih drugih organizacijah.

Za uspešno delo so sestanki nujni, večkrat pa tudi nepotrebno zlo. Otepamo se jih z različnimi izgovori, večkrat za lase privlečenimi, čeprav čutimo, da ne de-

lamo prav, da delamo krivico tistim, ki bodo na sestanku prišli. In če pridemo na sestanek? Kratkočasimo se z različnimi stvarmi, celo s pisanjem »vicev« na lističe, ki potem krožijo med udeleženci, ali pa se smejejo duhovitim opazkam in včasih še bolj duhovitim diskusijam. Ko se sestanek zaključí, se sprašujemo, zakaj smo pravzaprav prišli. Bi ne bilo bolje, da bi ta čas koristneje izrabili, šli v kino, gledališče ali pa študirali?

Morda bo kdo ugovarjal in dejal: Uspešnost sestanka ni odvisna samo od tistega, ki sestanek vodi, ampak od vseh udeležencev. Res je! Toda žal se večkrat tisti, ki skličejo sestanek, nanj premalo pripravijo. Napišejo kratek dnevni red na kos papirja in s tem mislijo, da je priprava končana. Zanesejo se na svoje »retorične« sposobnosti, saj so vajeni javno govoriti in nastopati. Večkrat pa skličejo sestanek samo zato, da lahko rečejo, sestanek smo organizirali, potem pa ostane pri sklepkih in obljubah posameznikov na sestanku. Koliko lepo zvanečih obljub in predlogov slišimo! In ko na koncu leta ugotavljamo opravljeno delo, ostanemo pri naštevanju sestankov in predlogov, ki so bili na njih iznešeni.

Poseben problem so tudi »kronični diskutanti«, ki morajo vedno o nečem diskutirati, se »poglabljati« in »osvetljevati« določene probleme. Ko pa je treba neko akcijo izvesti, jih nikjer ni. Drugič se bodo spet oglasili in s piedestala kritizirali opravljeno delo in posameznike ter še pritisli, ki so pripravljene delati, s kritikarstvom uničili to veselje.

Večkrat tudi šablonsko prenašamo razne oblike dela iz fakultete na fakulteto, iz oddelka na oddelke samo zato, ker je nekje taka oblika uspela in ker nek funkcionar misli, da morajo to tudi pri njih izvesti. Ne vpraša pa se, ali je tak način dela res najboljši, ali bo to rodilo uspeh, ali ne bo samo dodatna, nepotrebna obremenitev študenta, izguba dragocenega časa.

In na koncu še samo to. Ko skličemo sestanek, imejmo pred seboj ljudi, ne pa golih zapisnikov, raznih sej in predlogov in vprašajmo se, če smo moralno upravičeni sklicati ljudi! Zavedajmo se, da so to dragocene ure, ki bi bile večkrat boljše izkoriščene!

Ne sestanek zaradi sestanka!

Jože Sušmeč

SEM ABSOLVENT ARHITEKTURE

Nekaj dni je od tega, ko sem srečal na trolejbusu znanca iz srednje šole. Srečanje ne bi imelo večjega pomena, če ne bi bil ta prijatelj absolvent arhitekture. Po izmenjavi stereotipno vjujdnostnih vprašanj mi je povedal, da bi rad diplomiral, a ne more. Začudil sem se, saj sem ga poznal kot izredno pridnega študenta, ki je opravil vse predpisane izpite v rednem roku. Pojasnilo se je glasilo nekako takole:

»Na fakulteti mi je profesor Ravnikar, pri katerem sem prijavil diplomu, rekel, da še premalo znam in bom moral šest mesecev risati v njegovem seminarju.«

Prav čuden in težko razumljiv odgovor. Tako podaljševanje študija za šest mesecev je v nasprotju z osnovnimi načeli študijske reforme. Prijatelj je nadaljeval:

»Vse predpisane izpite sem opravil. Pridobljenega znanja sicer ne morem oceniti, toda, če so štiri leta študija premalo, zakaj je sploh prišlo do reforme? Če se mi bo podaljšal študij za šest mesecev, so mi napravili medvedjo uslugo! Izgubil bom status študenta (absolventski staž traja tri mesece), s tem pa tudi otroški dodatek, štipendijo, pravico do socialnega zavarovanja, lahko me bodo poklicali k vojakom in še in še. Doma pa tudi nimam tako dobrih socialnih razmer, da bi si lahko privoščil nekaj mesecev študija na svoj račun ali na račun staršev. Bolje bi bilo, da bi trajal absolventski staž leto dni, kot je prej, ko so tudi vse študentske bonitete trajale celo leto...«

Zelo rad bi nadaljeval njegov citat, toda moral je izstopiti. Imel je le toliko časa, da mi je voščil »nasvidenje«. Ostala pa mi je tema, o kateri sem razmišljal do druge naslednje postaje, ko sem tudi sam izstopil.

IVO ŠTRAKL

V ponedeljek, 3. decembra, je bila letna skupščina na fakulteti za elektrotehniko. Celotno delo fakultete je zajeto v tiskanem »Poročilu o delu fakultete za elektrotehniko« v študijskem letu 1961/62, na skupščini pa je podal poročilo le dekan prof. dr. ing. Roman Poniž, nato pa so se diskutantje dotaknili le najbolj perečih problemov.

Hodža (v civilu kulturni Peter): O, Alah, daj nam še več takih pestunjev, da vidimo vsaj še košček sveta — tujega, lahko pa tudi Novega.

(INTERESESTE POSLJI NA TURIST. AGENCIJO AKADEMIK, POLJANSKA 6(I.LEVO))

Prvi magistri elektrotehnike

Preteklo študijsko leto je potekalo v znamenju tristopenjskega študija in pa v uveljavljanju novega načina finansiranja fakultete ter nagrajevanja po učinku.

Doseženi so že bili prvi uspehi novega načina študija: dobili smo absolvente prve stopnje, ki so že prešli na drugo stopnjo, dobili pa smo tudi magistre znanosti — prve na ljubljanski univerzi in na tehniških fakultetah v Jugoslaviji.

V šolskem letu 1960/61 se je vpisalo na tretjo stopnjo »elektronska optika in gradnja elektronskooptičnih naprav« 34 študentov in od teh jih je 6 že diplomiralo, letos pa so že v polnem teku predavanja iz avtomatike. Poslušaja jih 55 študentov.

Prva stopnja je povzročala še največ težav in so se je dotaknili prav vsi diskutantje. Že pri sestavljanju učnih programov so bile velike težave, ker je proizvodnja veliko premalo sodelovala. Res pa je, da je prav sedaj industrija v veliki reorganizaciji, kljub temu pa tudi v tej smeri lahko pričakujemo občutna izboljšanja, za kar je porok tesno sodelovanje s fakultetnim svetom, katerega sestava je dokaj pestra.

V tem šolskem letu je na prvi stopnji diplomiralo 34 študentov od 63 vpisanih

v II. letnik, toda od teh sta le dva odšla v proizvodnjo, pa še ta dva zaradi neugodnih materialnih možnosti in z obljubo, da bosta nadaljevala z drugo stopnjo pozneje. Tu se torej najbolj čuti pomanjkanje sodelovanja s proizvodnjo, saj sploh ni povedala, ali diplomante prve stopnje potrebuje ali ne, prav tako pa štipendira dosledno le študente na drugi stopnji. Pojavlja pa se še dosti večja nevarnost, ki bi popolnoma izmaličila pomen prve stopnje: tehniške šole elektro stroke resno nameravajo podaljšati šolanje na pet let, čeprav so se pri snovanju tristopenjskega študija na fakultetah nekako sporazumeli, naj bi se šolarje na njih celo skrajšalo na tri leta, kajti tako bi prva stopnja fakultete res prišla do polnega izraza.

Predstavniki študentov je poudaril pomanjkanje učnih pripomočkov, predvsem skript, zlasti na prvi stopnji, kajti opraviti 27 izpitov v dveh letih le ni majhna stvar. S tem je opozoril učno osebje na obljubo, dano pri prehajanju na »hitrejši« študij, ko so obljubili in sklenili, da je dolžan vsak predavatelj, ki tri leta predava nek predmet, izdati tudi skript. Doslej pa ni bilo ravno dosti svetlih izjem. Predlagal pa je tudi, da bi fakulteta nabavila stroj za tiskanje skript, da bi

študentje sami dokončali pomembno delo, kakor so to že napravili študentje elektro fakultete v Beogradu.

Na II. stopnji je v tem šolskem letu diplomiralo 90 študentov od približno 300 absolventov in se že bližamo tisoči diplomov na naši fakulteti. Izredni študij se odvija v dveh centrih: Ljubljani in Kranju. Tu nastopa vse polno težav, zlasti so to finančni problemi in obremenjenost predavateljev.

V šolskem letu 1962/63 se je vpisalo v prvi letnik 149 slušateljev. Doslej so bili študentje iz centra Kranj pri opravljanju izpitov uspešnejši.

Eden od diskutantov se je dotaknil zaskrbljujočega dejstva, da zaradi preobremenjenosti učnega osebja niso mogli v tem šolskem letu izkoristiti niti tistih sredstev, ki so bila določena za znanstveno in strokovno izpopolnjevanje sodelavcev fakultete v inozemstvu.

V poročilu je dekan pohvalil uspešno sodelovanje Zveze študentov, zlasti pri organiziranju III. športnih iger elektrotehnikov Jugoslavije in uspešno delovanje svetov letnikov.

Na skupščino so bili povabljeni tudi vsi študentje, toda žal prepozno in tako je bila udeležba dokaj borna.

Mr

Študentje ljubljanske montanistike zapored svoj tradicionalni »skok pripravljajo letos že osemnajstič čez kožo«. Letos mineva štirideset let, odkar je bila prva taka prireditev v Ljubljani in tako je »skokov« odbor, ki je bil ustanovljen že v preteklem šolskem letu, še pred posebno težavno nalogo, kajti celotno prireditev bo treba organizirati tako, da bo imela kar najslavnejši videz.

Tako bo brošura, ki vsakokrat izide ob »skoku«, imela letos vsebinsko urejeno tako, da bo v njej prikazan celoten razvoj »skoka«, ter razvoj posameznih oddelkov na montanistiki. Organizacija »skoka« je dokaj težavno delo in zaposli vsako leto širok krog študentov 4. letnika, kajti kot zadnja leta bo tudi letos »skoka« v vseh prostorih Gospodarskega rastavišča, in to v mesecu marcu prihodnjega leta. Pri organizaciji skuša odbor zainteresirati čim več rudarskih, metalurških in geoloških podjetij, ki naj bi podprla »skok« predvsem z materialne strani. Toda denarna sredstva podjetij za take podpore so danes precej manjša, kot so bila pred leti, tako da bo organizacija »skoka« v tem pogledu najtežja. Letošnji odbor si je postavil za cilj organiziranje »skoka« v takem obsegu, kot je bil v letu 1961, ko je bil, kot so ga proglasili nekateri listi, ena najelitnejših plesnih prireditev v Jugoslaviji.

Vse priprave za »skok« so sedaj že v polnem razmahu, organizatorjem pa zaenkrat želimo čim srečnejšo roko pri izboru pokroviteljev in čim več uspeha pri celotni izvedbi, tako da bo 18. »skok« dostojno predstavljal 40 letno tradicijo ljubljanskih montanistov.

XVIII. „SKOK“ PRED VRATI

Pravica do dela in planiranje kadrov

Pravica do dela, ki jo jamči predosnutek nove ustave FSRJ, je tesno povezana z osebnostjo človeka samega, njegovega položaja in vloge v družbi oziroma z obstojem družbe kot celote. Delo je temelj in vir bivanja človeka, pravica do dela pa je pravica, dana vsakemu posamezniku kot delu družbe, da zahteva od družbenih enot — delovnih, samoupravnih in družbenih organizacij, da poskrbe za ugotovitev pogojev, da bo delal in s tem skrbel zase in za družbo ter tako od družbe tudi zahteval vse, kar le-ta muži na podlagi dela.

Kakšna je torej razlika med pravico do dela in pravico do zaposlitve? Pravica do zaposlitve je mnogo ožji in konkretnější pojem, je pravica vsakogar, da se zaposli primerno svoji izobrazbi, kar pa seveda ne pomeni, da ravno v tistem kraju, kjer želi, niti ravno v tisti organizaciji, ki mu je najljubša, ker je najbližja, ker so najboljši dohodki, največje perspektive itd. Zagotoviti najustreznejši kraj in organizacijo najbrž nikdar ne bo možno, zagotoviti pravico do zaposlitve pa je naš smoter in naša naloga. Tega sedaj še ne moremo, zato pač imajo delavci po predosnutku ustave medčasno brezposelnostjo pravico do oskrbnine. Toda zakaj ne moremo jamčiti pravice do zaposlitve? In kaj pomeni ustvarjanje pogojev, v katerih more vsakdo uveljaviti pravico do dela, zajamčene s predosnutkom zvezne ustave.

Mislím, da je tega kriva poleg objektivnih razlogov (predvsem obstoječa količina in sestava produkcijskih sredstev) predvsem naša malomarnost in neresnost pri proučevanju in planiranju potreb po kadrih različnih vrst in stopenj strokovnosti. Zdi se mi, da tudi predosnutek nove ustave ta bistveni problem premalo urejuje in delovnim, samoupravnim in družbenim organom nalaga premalo dolžnosti (izjema je 2. odstavek 79. člena), občanu pa ne daje nobenih možnosti za uveljavitev pravice do dela. Tako izgleda ustavna določba bolj ali manj formalna.

Kakšna je torej skrb za kadre?

Dva vzroka sta, ki povzročata, da poteka šolanje in izobraževanje brez plana: prvič — mojstrska miselnost in bojazen pred mladimi, sposobnejšimi in revolucionarnejšimi kadri, in drugič — malovrednost in kratkovidnost kadrovske-socialnih služb in pristojnih organizacij in organov.

To povzroča, da je produkcija organizacijsko in tehnično večinoma na nizki ravni, kar se izraža v številnih težavah (nerentabilnost, nedoseganje plana produkcije in izvoza). Kadrovske-socialne službe sicer delajo in prijavljajo svoje potrebe službi zaposlovanja, toda tedaj, ko je že prepozno, ko je delovno mesto že prazno ali pa kmalu bo. Toda morale bi sporočati, da take in take

kadre bodo potrebovali čez določeno število let. Za zbiranje teh podatkov bi bilo potrebno sistematično delo, treba bi bilo smiselno uporabljati statistike, osnovati službe, ki bi zbirale tovrstne podatke, jih posredovale vsem šolam in jih tudi objavljale.

Niso pa krive samo kadrovske-socialne službe, temveč tudi šole in vzgojne posvetovalnice. Mar res ni ljudi in finančnih sredstev, ki bi šolski mladini že od osnovne pa do visoke šole pomagali pri odločanju o izbiri poklica, informirajoč jo o posameznih šolah, poteku študija in poklicih, upoštevajoč pri tem poleg njene sposobnosti tudi potrebe družbe, izražene prav v omenjenih statistikah, planih in poročilih.

Tako pa smo danes v situaciji, da poteka vpisovanje na fakultete na podlagi lastne (često zmotne) odločitve z večjo ali manjšo perspektivo za ustrezno zaposlitev itd.

Naj omenim samo še en faktor, ki zamegljuje pregled nad potrebami po kadrih in povzroča med mladimi ljudmi bojazen, da bo prišlo do brezposelnosti. To je naša politika rednih delovnih razmerij upokojencev, ki se, kakor je videti, spreminja, a vzbuja bojazen, da bodo honorarne pogodbe samo drugo ime za isti pojav. Vendar o vzrokih za tako politiko in potrebnih ukrepih kdaj drugič.

Demšar

AUTOMATENRÄUBER AUS...

Pod naslovom »Automatenräuber aus Jugoslawien« je švicarski list »BLITZ« objavil v zadnjih dneh septembra, kako so se jugoslovanski študentje poslužili avtomatov za cigarete, bombone in čokolado v Zürichu (Bralcem se opravičujemo, ker nismo objavili fotokopije tega članka. Žal v vseh ljubljanskih založbah in dokumentacijah časopisnih podjetij nimajo tega časopisa. Da je ta članek izšel, vedo povedati študentje elektrofakultete in njihovi profesorji).

Vse pride enkrat na dan. Tako objavljamo danes — čeprav malo pozno, ker smo čakali na ukrepe študentske organizacije in fakultetne uprave — vse znane podatke z ekskurzije absolventov z oddelka za jaki in šibki tok. Ekskurziji sta bili organizirani istočasno, vendar vsaka v svojo smer.

Strela z jasnega

Absolvente z oddelka za jaki tok sta vodila profesorja A.D. in F.J. ter trije asistenti. Pot jih je vodila v Trst, Milano, Genovo, Zürich, Nürnberg in München. Namen ekskurzije je bil ogledati si največje tovarne v Evropi, ki izdelujejo električne stroje.

V Zürichu so prenočili v Jugendherbergerju (mladinski dom, kjer poceni prenočujejo popotniki). Zjutraj so se odpravljali v tovarno BBC. Pristopil je čuvaj avtomatov, ki so stali v neposredni bližini, in na dlani pokazal deset kovancev po 20 dinarjev, ki so jih naši študentje znetali v skrinjice, da so dobili cigarete in čokolado. Namesto švicarskih fankov so uporabili naše kovance. Da ne bi dvignili prevelikega hrupa, je vodstvo izplačalo čuvaju 10 frankov. S tem so mislili, da je stvar opravljena. Ni znano, ali je čuvaj zagrozil s policijo ali ne, tudi nam ni znano, kako so novinarji o tem zvedeli. Vemo le, da so študentje v avtobusu izterjali od krivcev, ki so se počasi javljali, dvojno vsoto — za kazni!

ŠVICARSKI TISK O JUGOSLOVANSKIH ŠTUDENTIH

KDAJ IN KDO BO OPRAL TO SRAMOTO

MUMIJE NA OBEH ODDELKIH NA FAKULTETI:

NIHČE NOČE Povedati kam bomo šli

DRUGO LETO

Niso bili sami

Znano je tudi, da so se med potjo domeni, da ne bo doma o tem nihče črnil niti besedice. Tako je tudi bilo. Toda prijatelj je povedal prijatelju, ta še drugemu in tako se je vest raznesla. Hkrati z njo pa še o ekskurziji študentov na oddelku za šibki tok:

— štirje študenti (imeni nikakor nismo mogli izvedeti) so na železniški postaji v Lyonu ukradli razglednice in jih preprodajali.

— v Zahodni Nemčiji je eden od udeležencev ekskurzije v neki tovarni na široko prikazoval razmere pri nas v napačni luči.

— J.D. se je v Italiji pri kosilu napil in bruhal v tovarniškem avtobusu, ki je udeležence ekskurzije peljal na ogled tovarne.

— isti študent je »sunil« razglednice na železniški postaji v Lyonu.

Tako bogat dosijé so prinesli s seboj iz inozemstva naši popotniki. Ko so se govorice o njih začele le preveč širiti, so se letniki prebudili in jih klicali na zagovor.

Na oddelku za jaki tok je osnovna organizacija ZK ugotovila, da so bili med udeleženci teh »akcij« tudi komunisti. Po dvakratnem daljšem razpravljanju so bili kaznovani z zadnjim opominom pred izključitvijo iz ZK.

Potem se je prebudil letnik. Krivcem je izrekel zadnjo kazen pred izključitvijo iz ZSJ, dva pa sta bila celo izključena. Pri tem so se ravnali po kriteriju, da je manj kriv tisti, ki je vrgel v avtomat samo en kovanec, kot pa tisti, ki se je s kovanci že doma založil.

Predvidena pa je še obravnava, ki jo bo organizirala disciplinska komisija pri fakultetni upravi. Od septembra pa do zdaj so minili že trije meseci, disciplinska komisija FU pa se še ni sestala. Obetajo, da se bo še letos...

Na oddelku za šibki tok je letnik izrekel pet kazni: enega so izključili iz ZSJ, ostali pa so prejeli samo opomine.

Vsem ljubiteljem napetih kriminalnih sporočajo, da tokrat ne moremo posredovati epiloga. Preveč je anahronizma in nerešenih vprašanj, ki se jih bo moral lotiti kdo drug in ne samo odbor letnika, kjer je preveč kolegialnosti in se, kakor smo videli, vse preveč gleda skozi prste.

Obsojamo

Dejanja sama ne predstavljajo družbene nevarnosti. Če pa bi krivce sodili po zakonu, bi jim sodišče morda izreкло sodne opomine. Tako pri nas. Na Zahodu pa preradi pograbijo kakšno našo napako in za eno so poskrbeli naši absolventi na ekskurziji. To je sramota; dejstvo, da so nekateri premissijeno vzeli s sabo kovance po 20 din, pa daje slutiti, da gre za naklepna dejanja. Scena v tovarniškem avtobusu je bila vse prej kot prijetna. Ukradene razglednice je prodajalec tudi zapazil in si zapomnil jugoslovanske študente. Študente? Bolje bi bilo, da bi tega nikomur ne povedali...

Ekskurzije so koristne in poučne. Zato večkrat poudarjamo njih pomen in jih nekatere fakultete tudi forsirajo. Ekskurzija pa se lahko izrodi v neprijeten spomin, ki se vleče še več mesecev po zaključku zaradi nerešenih vprašanj. Tako je tudi tokrat. Vendar je le razlika: namesto da bi na elektrotehnični fakulteti energično ukrenili in primerno kaznovali krivce, ki so po nerazumljivem ljudskem pravilu na Zahodu vrgli neprijeten madež na vse jugoslovanske študente, so prizadete kaznovali s kaznimi, ki povzročajo prej smeh, kot pa da bi bile povračilo za opravljene prestopke. Nerazumljivo je tudi to, da se nihče na fakulteti ni »točno spomnil« te ekskurzije.

Mnogi so nam svetovali, da o tem ne bi pisali.

Ne! V študentskem tisku se ne bomo šli skrivati...

TaM

Diplomirali so

Na fakulteti za naravoslovje in tehnologijo:

- Na fakulteti za naravoslovje in tehnologijo — na matematično-fizikalnem oddelku:
- junija: Martin Bajd, Ivan Filipič, Bojan Obersnel, Jurij Vdovič;
  - julija: Franc Komovec, Franc Lebedinec, Tatjana Markelj-Požar, Branko Roblek, Franc Rodič;
- na oddelku za montanistiko — odsek za metalurgijo:
- junija: Strahinja Vuković;
  - julija: Dinka Bujas, Krsto Jevdžić, Ljudmila Kosec, Dušan Lavrič, Franc Sodce, Radomilo Nedeljković, Inoslav Rak;
  - septembra: Vojislav Durković, Predrag Raković;
- na oddelku za kemijo — odsek za kemijsko tehnologijo:
- junija: Herman Flajšman, Rudolf Krizanič, Nenad Machiedo, Ljudmila Osmuk-Hajšek, Anton Perdih, Simič Srečko;
  - julija: Jelisaveta Aleksić-Podgornik, Doroteja Babšek, Stanko Flister, Stefanija Logar, Simon Oblak, Alfred Pollak, Janez Perkavec, Anton Ropert, Marjan Slamnik, Stanislava Sušnik;
  - avgusta: Jože Ažman, Bogdan Bernik, Pavla Ponikvar, Bojana Sluga, Terezika Zalokar;
  - septembra: Vinko Bon, Jožica Grošelj, Senčar Jože;
- na oddelku za kemijo — odsek za kemijo:
- septembra: Novica Golubović, Silvester Oblak, Janez Stupica, Marjan Zabukovec;
- na oddelku za tekstilno tehnologijo:
- junija: Janez Bizilj, Povel Koprivnikar, Franc Lovšin, Slobodan Šujica, Milena Šujica-Ziberna;
  - avgusta: Ivan Hip, Aleksandar Milovanović, Vladimira Zdešar, Jovan Živkov;
  - septembra: Vida Kodela, Milutin Stanković;

Na biotehniški fakulteti:

- na agronomskem oddelku:
- junija: Andrej Berlot;
  - julija: Stefan Dragošič, Nada Podlogar-Gabrščak, Anton Grič, Anton Gubenšek, Anton Jaromeč, Jože Jeraj, Vladimir Košak, Marija Mlakar, Jurij Zidanšek, Marija Žižek, Vlada Znidaršič;
  - septembra: Feliks Gungl, Tatjana Obersnel, Franc Prešeren, Franc Vetrovšek;
- na gozdarskem oddelku:
- junija: Peter Cujnik, Franc Godina, Mario Jeglič, Dušan Novak, Bogdan Opresnik, Zdenko Otrin, Kristijan Perko, Jože Pogorelec, Ivan Puncer, Marjan Solar, Miroslav Sutar, Ivan Veber, Mitja Zupančič, Ivan Zonta;
  - septembra: Peter Bujak, Aleksander Beer, Jure Doležal, Drago Gornik, Aleksander Osipovič, Saša Pirkmaier, Tomaž Polajnar, Martin Podlipnik, Ljudmila Požar-Kovač, Marcel Supe, Daniel Šoster, Jože Vidervol, Rozmar Zega;

Konec novembra je bila v Kolegiju skupščina foto kluba »Akademski kolegij«. V preteklem letu je klub z uspehom priredil IV. klubsko razstavo. Člani kluba so sodelovali še na 20 razstavah s preko 60 sprejetimi fotografijami. Najvišje priznanje v preteklem letu je srebrna medalja za sliko na veliki mednarodni razstavi v Bukarešti.

Nagrade Sklada Štefana Kovača

Za Dan republike so v Murski Soboti na slavnostni seji »sklada Štefana Kovača« pod predsedstvom predsednika upravnega odbora sklada Ivana Krefta drugič podelili nagrade te pomembne ustanove. Skupaj so nagradili 10 razprav, ki obravnavajo važne teme z gospodarskega in zgodovinsko kulturnega področja Pomurja. Sklad nagrajuje tudi diplomska dela, ki ustrezajo pravilniku in razpisu sklada.

Med drugimi so dobili nagrade docent na slavistiki dr. Franc Zdravec za delo Idejnoestetska geneza Kranjčeve proze in letošnja diplomanta Edvard Perhavec za diplomsko delo Razvoj in problemi proizvodnje mleka v Prekmurju in Peter Perš za delo Koncentracija z zmrzovanjem sadnih sokov, mleka in vina.

Med ostalimi nagrajenimi deli moramo omeniti Draga Novaka Prispevek Priekije k zgodovini delavskega gibanja in Stefana Kuharja Društva kmečkih fantov in deklet v Pomurju.

Z novim razpisom namerava upravni odbor sklada seznaniti tudi rektorat univerze in dekanate fakultet. S tem bi želeli doseči še večjo afirmacijo sklada med študenti Pomurja oziroma štipendisti s tega področja, ki se odločajo za teme diplomskih del.

Franček Lasbahar

Poklic »jezičnih dohtarjev« je bil že od nekdaj močno čislán. V očeh ljudi je užival ne le visoko ocenó, ampak tudi spoštovanje in strah. No, pa šalo stran! Stari cesarski časi so že mimo. Vendar pa se tudi danes PRAVNA FAKULTETA ne more pritoževati, da ji manjka študentskega življa. Lani je bilo na univerzi 1000 študentov — pravnikov. Od teh je bila skoraj polovica prvič vpisanih. Pravniki je človek, ki najde lahko svoje delovno mesto v kaj različnih sferah našega življenja.

Pravna fakulteta

Pravno fakulteto najdeš na Trgu revolucije II. Svoje bivališče ima kar v stavbi Univerze, kjer so tudi vsa predavanja.

STUDIJ: Reforma visokošolskega študija je že pred dvema letoma zajela tudi študij prava. Le-ta je odslej razdeljen v dve stopnji. Prva, ki traja dve leti, daje zaključno višjo strokovno pravniško izobrazbo. Ta stopnja ima še enoten učni načrt in program. — Študij na II. stopnji pa je razdeljen na štiri smeri: pravosodno, gospodarsko-pravno, upravno in družbenopolitično. Letos sta zaživel le prvi dve.

SPECIALIZACIJA: Pravosodna usmeritev daje kadre za pravobranilstvo, tožilstvo in sodstvo. Študentje se posebno radi odločajo za gospodarsko-pravno smer, ki nudi široke možnosti zaposlitve v gospodarskih organizacijah, zavodih, kjer zaseda pravnik mesto referenta za vrsto rezorjev. Upravna usmeritev daje strokovnjaka — pravnika za vrsto služb po občinah, okrajih in družbenih organizacijah. — Neredko se iz pravniških vrst rekrutirajo tudi novinarski kadri.

KOLOKVIJI: Letos je študij na pravni fakulteti bolj intenziven, kot je bil prejšnja leta. Sistem kolokvijev, ki jih pišeš iz vseh predmetov tekom celega leta, te prisili, da bolj ali manj sproti študiraš. Kolokviji so pismeni in ustni, niso pa obvezni. Prisotnost na kolokvijski, in to uspešna prisotnost, ti lahko zagotovi na izpitu pri profesorju »olajševalne okoliščine«.

VAJE: Vaje se odvijajo v obliki razgovorov. Profesor predava 2 do 4 ure, potem pa je dve uri ponavljanja, osvetljevanja nejasnih vprašanj in dopoljevanja predavane snovi. Profesor se prepriča s tem, kdo dela sproti. Zato je priporočljivo redno obiskovanje, čeprav niso obvezne.

IZPITI: Prvo izpitno mrzlico boš preboleval že koj po Novem letu, ko boš lahko v teku dveh tednov polagal izpite kar iz štirih predmetov. Sociologija in uvod v pravobranilstvo tvorita skupinski izpit, medtem ko delaš izpita iz osnov računovodstva in organizacije pravosodja posamič. Ostale izpite polagaš v junijskem ali jesenskem roku. Pogoji za vpis v drugi letnik so uspešno opravljeni izpiti iz vseh — desetih predmetov.

PREDMETI: Prvi letnik posluša predavanja iz naslednjih predmetov: družbenopolitična ureditev FLRJ in razvoj ljudske oblasti, javna uprava I, organizacija in upravljanje gospodarskih organizacij, osebno in rodbinsko pravo, osnove računovodstva, organizacija pravosodja in predvojaška vzgoja. Poleg teh predmetov, ki uvajajo študenta — začetnika v pravno ureditev ustroja in delovanja različnih organizacij in služb, zajema prvi letnik še tri predmete bolj teoretične narave. To so sociologija, politična ekonomija in uvod v pravoznanstvo, Pravniki — začetniki pravijo, da povzročajo največ težav pri študiju in izpitih politična ekonomija, javna uprava in družbenopolitična ureditev FLRJ. Tedensko poslušas 21 ur predavanj z vajami vred.

LITERATURA: Pravna fakulteta ima že dolgo življenjsko pot za sabo, zato ima tudi glede literature urejene razmere kot le malokatera fakulteta. Natiskana so skripta za vse predmete. Če so slučajno kateri pošla, jih lahko dobiš pri kolegu iz višjega letnika. Ostala, dopolnilna literatura, je na razpolago v pravni knjižnici. Sicer pa ni odveč pripomba, da zadostna literatura še ni opravičilo, da bi zato smel zanemarjati predavanja in se izogibati vaj.

ŠTIPENDIJE: Pravniki pravijo, da jih je relativno lahko dobiti. Potrebe po pravniških kadrih še zdaleč niso zadovoljene, zato boš v jeseni med razpisi za štipendije dokaj lahko našel tudi razpis štipendije za študij prava. Štipenditor je največkrat okrajni ljudski odbor, občina z vsemi službami, podjetje, zavod in razne družbene organizacije. Za študij prava se zelo pogosto odločajo tudi tisti, ki nameravajo izredno študirati. Izrednih študentov je skoraj polovica vseh vpisanih na pravni fakulteti.

ZA KONEC še to: Za študij prava se odloči le, če čutiš nagnjenje do pravnih in družbenih ved. Študij res ne zahteva toliko naporov za samo razumevanje materije, ki je relativno razumljiva, je pa zahteven po svojem obsegu. Vztrajnost pri študiju in sposobnost učenja na pamet bosta kar prav prišli, če nameravaš jeseni potrkati na vrata pravne fakultete.

Fakulteta za elektrotehniko se vam bo predstavila v prihodnji številki.

M. Tavčar

SREDNJEŠOLCEM

Štipendije manjše od subvencij

Na letošnji skupščini kluba kočevskih študentov so obravnavali predvsem vprašanje obstoja kluba, štipendiska vprašanja ter slabo povezavo z ribniško in kočevsko občino. Razen mnogih študentov so se skupščine udeležili tudi predstavniki obeh občin.

Iz referata predsednika kluba je bilo razvidno, da je klub v prejšnjem študijskem letu bolj živel, kot pa delal. Edino, kar so študentje storili, je bilo brucovanje ter sodelovanje igralcev namiznega tenisa na medklubskem tekmovanju. Ti so v preteklem študijskem letu že tretjič zmagali in si tako priborili pokal v trajno last. Študentje so nameravali organizirati tudi predavanje o študiju na univerzi kočevskim gimnazijcem, vendar do tega ni prišlo, ker klub ni imel denarja, da bi plačal skupini, ki bi odšla na to predavanje, vozovnice. Žalostno, toda resnično! Klub ni imel materialnih sredstev! In prav to je bil verjetno glavni vzrok, da življenje v njem ni zaživel tako, kot bi moralo. In današnje stanje: v blagajni je 1900 dinarjev ter dolg nekega študenta, ki znaša 2000 din. Zanimivo, hkrati pa tudi zelo pereče!

Iz tega je razumljivo, da so se nekateri vpraševali, če ima sploh pomen, da tak klub še obstaja. Brez materialnih sredstev in samo z moralno podporo se ne da delati. Vprašanje obstoja kluba je bilo zaradi tega dano na razpravo, vendar je bila večina prisotnih za to, da mora klub obstajati tudi vnaprej in tesno sodelovati z organizacijami v domačih krajih.

Predstavniki obeh občin so poudarili, da bi moral klub vplivati tudi na študij svojih članov in bi v ta namen moral voditi evidenco študiranja. Razen tega pa bi morali že sedaj študentje sestaviti program dela, na podlagi katerega bi bila potem dodeljena klubu finančna sredstva.

Ta program naj bi zajemal razna predavanja v domačih krajih ter kulturne in športne prireditve. Klub naj bi bolj tesno sodeloval v delavsko in kmečko mladino, ki meni, da jo študentje zapostavljajo, kar pa seveda ne drži. Študentje si želijo takega sodelovanja, zato pa je treba delo kluba tesno vskladiti z delom organizacij na terenu.

Zelo pereč problem je štipendiranje, saj so štipendije kočevskih in ribniških študentov med najmanjšimi v Sloveniji in se gibljejo od 4000 do 14.000 dinarjev, čeprav je takih, ki znašajo nad deset tisoč dinarjev, bolj malo. Zato bi bilo potrebno, da bi se tudi za dodeljevanje štipe-

ndij izdelal tarifni pravilnik, ki naj bi predpisal, kolikšna naj bo najmanjša oziroma največja štipendija. Nekateri so bili tudi mnenja, da naj bi se štipendije višale s številom opravljenih izpitov. Za vsak izpit naj bi študent dobil denarni povisek, ki bi pripomogel, da bi študentje prej opravili izpite in se prej vključili v delo. Tak način štipendiranja, ki bi ga lahko imenovali tudi štipendiranje po učniku, so uvedli že v nekaterih občinah in okrajih in se je pokazal kot zelo pozitiven.

V nekaterih podjetjih je treba prebiti tudi staro miselnost: »Češ, saj ne rabimo takega in takega strokovnjaka!« To se pojavlja zlasti v manjših podjetjih, ki zato nočejo štipendirati študentov, temveč pravijo: »Nam zadoštuje strokovnjak s srednješolsko izobrazbo!« Taka miselnost je do skrajnosti regresivna in bi jo bilo treba odpraviti.

Prav tako bo treba izboljšati tudi povezavo med štipenditorji in štipendisti, od česar si lahko obojestransko korist. Tu bi morali omeniti počitniško prakso, ki je večkrat nestrokovno pripravljena. Prakse naj bi se v bodoče pripravljale tako, da bi študentje pridobili strokovno znanje. Študentje naj bi v počitniških dneh priskočili na pomoč štipenditorju, razen tega pa bi se tudi sami aktivno vključili v proizvodnjo in se potem po končanem študiju počutili bolj pripravljene za razne odgovorne naloge, ki jih pred njih postavlja družba.

Iz celotne skupščine je bilo razvidno, da mora klub čimbolj smotno in odločno reševati probleme študentov. Predvsem pa mora pomagati brucem, jim olajšati začetne korake v njihovi nadaljnji poti ter jim pomagati z nasveti. Pravilno mora voditi štipendijsko politiko in vplivati na pravilno kadrovsko politiko pri štipenditorjih. Čimprej mora klub pripraviti tudi načrt za delo, na osnovi katerega mu bo dodeljena finančna podpora. Pomagati mora tudi v individualnih problemih, ki pa se naj rešujejo združeno.

Če bo novoizvoljeni odbor kluba kos tem nalogam, potem si na letni skupščini ne bo kaj očitati in ne bo več vprašanja, ali naj klub še nadalje obstaja ali ne. Do tedaj pa je treba zavihati rokave in smotno reševati probleme, vendar brez dela ni uspehov. In tega se letošnji klub kočevskih študentov verjetno tudi zaveda.

Miha Mate

IVAN REGENT — IVAN KREFT

Progresivna preusmeritev političnega življenja med vojnama v Sloveniji in Trstu

Pred kratkim se je pojavila na našem knjižnem trgu nova knjiga o razvoju delavskega oziroma narodnega gibanja v Sloveniji, Primorskem in Istri. Z delom želimo na kratko seznaniti bralce Tribune in jim povedati, kaj vse v njem lahko najdejo.

Prva razprava z naslovom »O socialističnem in komunističnem gibanju v Julijski krajini in Istri« prikazuje delo slovenskih in hrvatskih socialističnih organizacij na Primorskem, v Trstu, Istri in Dalmaciji, ki so bile do konca I. svetovne vojne vključene v Jugoslovansko socialnodemokratsko stranko v Avstriji. Sedež stranke je bil že ob ustanovitvi v Trstu, kamor se je izvršni odbor stranke po nekajletnem zadrževanju v Ljubljani spet preselil leta 1914. Tako je imel Trst pomembno vlogo v jugoslovanskem naprednem gibanju vse do priključitve k Italiji. Takoj po vojni se je odnos stranke do tržaškega vprašanja oblikoval v ideji socialističnega internacionalizma. Vse socialistične sekcije med Slovenci in Hrvati v Julijski krajini in Istri so leta 1921 glasovale za ustanovitev Komunistične partije Italije, katere soustanovitelj je bil tudi pisec razprave. Istočasno so sekcije ustanovile Komunistično pokrajinsko zvezo Julijske krajine in Istre. Nadalje razprava prikazuje posledice fašističnega pritiska na napredno gibanje. Izredno ostra reakcija imperialističnega aparata v vseh državah srednje Evrope je potisnila komunistične partije v ilegalo. Podtalno se je boj nadaljeval tudi na področju, ki ga razprava zajema, in to vse do NOB, ko se je prebivalstvo teh pokrajin odzvalo klicu OF. Prehod iz socialističnega v komunistično gibanje je avtor prikazal nazorno.

Naslov druge, obsežnejše razprave izpod peresa prav tako znanega političnega delavca, Ivana Krefta, kaže, da pisec zajema področje celotne Slovenije. Razprava »Progresivna preusmeritev ljudskega gibanja v Sloveniji med vojnama« deli obsežno dobo na sedem obdobji, po avtorjevih uvodnih besedah tako, kot so gibanje pod vodstvom Partije oblikovali objektivni in subjektivni činitelji, tudi evropski in svetovni. Tako je razprava našla temelje v preratniški dobi okrog l. 1918 in borbi za oblast. Ta del obravnava potek snovanja nove države na Balkanu, t. j., nastajanje kraljevine SHS. Zadržuje se ob nacionalnem vprašanju. Sledi obdobje hegemonije srbske buržoazije in naraščajočega odpora proti njej. V tem času so za Partijo

značilne notranje težave, kot oportunizem in sektarstvo. Vendar je komunistom potem, ko so morali v ilegalo, uspelo nadaljevati delo, in sicer v sindikatih. Proglasitev šestojanuarske diktature je tako naletela na takojšnjo reakcijo, kar avtor prikazuje v »Prvem obdobju ljudskega gibanja proti monarhistični diktaturi«. Slovenski klerikalni politiki (dr. Korošec) so v tem času podpirali srbski hegemonistični režim, ki je dušil zahteve hrvaškega naroda. Izredno važen mejnik obravnava poglavje »Akcije po partijskih konferencah 1934. leta«. V tem letu je bil na IV. konferenci KPJ v Ljubljani sprejet sklep o ustanovitvi komunističnih partij Slovenije, Hrvaške in Makedonije v okviru KPJ. Pokrajinska partijska konferenca za Slovenijo v istem letu je izdelala načrt tudi za partijsko delo na vasi. V skladu s tem načrtom se je oktobra 1934 v Dolnji Lendavi rodila »Ljudska pravica« (urednik Miško Kranjec), ki se je hitro uveljavila predvsem na podeželju. Kmalu jo je bralo 40—50.000 ljudi. Partija je prek nje okreplila svojo vlogo, kar se je pokazalo pri petomajskih volitvah 1935 in formiranju Slovenske ljudske fronte. Volilni boj pri občinskih volitvah 1935. in 1936. leta pisec prikaže v predzadnjem poglavju. Zadnje obdobje obsega razmah slovenskega ljudskega gibanja po ustanovnem kongresu KP Slovenije aprila 1937. Aktivnost KP se je v tem času osredotočila na množično narodno obrambno delo v narodnostno ogroženih področjih vse do takrat, ko je Partija popeljala vse ljudske množice Jugoslavije v revolucionarni in narodnoosvobodilni boj. Vsa ta obdobja povezuje avtor s celotnim naprednim gibanjem v Jugoslaviji.

Ivan Kreft idealno dopolnjuje razpravo z bibliografijo partijskega, sindikalnega in splošno progresivnega tiska v Sloveniji v razdobju 1919—1941 (zajema tudi tisk izseljencev) in z nič manj pomembnim spiskom knjig in brošur, ki so služile Partiji pri izobraževanju kadrov in za propagando.

Delo obeh avtorjev bo brez dvoma zelo koristen pripomoček vsem, ki se ukvarjajo z zgodovino naprednega gibanja in prav bi bilo, da bi se čim več študentov z njim seznanilo.

Uvodno besedo je napisal dr. Jože Potrč, zaključni prispevek o Ivanu Regentu pa Vanek Siftar (urednik dela). Delo je izdala Pomurska založba v Murski Soboti.

FRANCEK LASBAHER

Dne 28. novembra je bil pri rektorju ljubljanske univerze prof. dr. Maksu Šnuderlu sprejem, na katerem so tuji študentje, ki študirajo v Ljubljani, izrekli tov. rektorju čestitke za Dan republike. Na sprejemu so se pogovarjali o problemih študija.

(Foto: Stojan Kerbler)

Pozno zvečer je že. Študentje se vračajo s sestankov. Neskončne debate so prekinjene. Večerna predavanja in srečanja v klubih so že davno mimo. Luči gorijo le še po študentovskih stanovanjih, kjer se fantje in dekleta pripravljajo za jutrišnja predavanja.

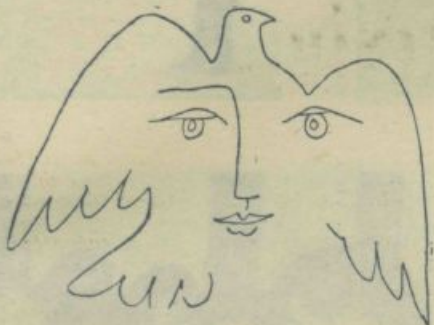
Toda v veliki stavbi poleg univerzitetnega mesta ima majhna skupina študentov pred seboj še vrsto ur, ki jih bodo zabeležili v »univerzitetno aktivnost«. Kričijo naprej in nazaj, da bi prepili ropotanje pisalnih strojev, korigirajo na tipkanih straneh in tiskarniških odtisih in se trudijo, da bi brali od spodaj navzgor in nazaj.

Delajo zadnje odtise naslednje izdaje univerzitetnega dnevnika. V nekaj urah bo okoli 8.500 izvodov časopisa zapustilo rotacijo in razposlani bodo na strateške točke okoli univerze, da bi bili tako na razpolago študentom na njihovi poti na zgodnja jutranja predavanja.

Vse to se dogaja na Sirakuški univerzi, New York. Časopis je Siracuse daily Orange, eden izmed treh ducatov študentskih časopisov v Združenih državah.

NOCI BREZ SPANJA

Za večino študentov — novinarjev predstavlja časopis službo, ki zahteva tedensko 40 — 60 ur dela. Za osebe je to praktično aktivnost, ki jim vzame toliko časa,

kolikor si ga upajo uporabiti. Časopis je splošno znan kot rušilec akademskih rekordov, nespehich noči, nerednega prehranjevanja in propadlih romanc.

Daily Orange je striktno univerzitetni časopis, ki izhaja na 8 — 16 straneh in objavlja novice iz dela na univerzi, klubskih srečanj in športnih dogodkov. V samem univerzitetnem mestu je študentski časopis edina jutranja publikacija ali točneje: edina jutranja publikacija, ki objavlja vrsto nacionalnih in svetovnih novic, kakor tudi dogodkov na univerzi.

Daily Orange je vsestranski. Objavlja dnevne probleme, ki jih lahko prebirajo študentje med dolgočasnimi predavanji.

VSEM POKRAJINSKIM KLUBOM

Ustanovna skupščina Zveze pokrajinskih klubov bo v četrtek, 20. decembra 1962 ob 20. uri v veliki predavalnici fakultete za elektrotehniko na Tržaški cesti 25. Vabila za delegate (člane odborov klubov), dvignite na univerzitetnem odboru ZŠJ, Poljanska c. 6!

Študentovski žurnalizem v ZDA

Van! lahko zavijete knjigo in zavaruje vam glavo v slučaju nenadnega dežja ali snega. Predstavlja tudi forum, kjer se lahko študentje pritožujejo nad čimerkoli in komerkoli.

V očeh univerze predstavlja časopis vreden študentski informator za stvari, ki se dogajajo na univerzi. Uredniki imajo popolno svobodo izražanja, toda pred zakonom so odgovorni za vse, kar objavijo ali napišejo. Študentje so odgovorni za »business«, ki vse vrti okoli 60.000 dolarjev letno, toliko namreč stane delo. Direktorij, ki ga sestavljajo predstavniki študentov z raznih fakultet, lahko posega v finančno poslovanje, ne more pa se vmešavati v koncepte urednikov.

SABLJANJE

Časopis objavlja med drugim tudi polemike. V zadnjih dveh letih so se uredniki na svoji strani »sabljalje« z dvema nacionalnima voditeljema ameriške desnice, kakor tudi z vrsto študentskih voditeljev, univerzitetnih uradnikov in članov fakultet. Toda uspešni uredniki so bili tisti, ki so pri vseh stvareh skušali obdržati svoje mnenje. Močna uredniška politika vzbuja pri bralcih spoštovanje, čeprav so včasih komentarji iznišljeni in dvomljivi.

Tipična izdaja časopisa ima štiri strani vesti, dve strani športa, eno stran zabave in kulturnih dogodkov (umetnost, razstave) in eno stran, ki obsega mnenja urednikov in pisma bralcev.

Časopis je na pogled verzija tipičnega ameriškega časopisa. Trije stolpci na prvi strani nosijo naslov »Gangsterski napad na študentek«. Na isti strani, v kotu, pripoveduje članek o novi knjigi, ki obravnava politična vprašanja.

Spodaj so komentarji dveh govorov, nekega profesorja, ki je govoril o političnih gibanjih v Afriki, in drugega, ki ga je imel Herbert Morrison, prejšnji voditelj britanskih laburistov.

Na eni izmed notranjih strani lahko preberemo članek o zajtrku skupnosti katoliških študentov in vrsto raznoterih dogodkov. Druga stran se ukvarja z nekim predavanjem o ekonomski organizaciji v Sovjetski zvezi poleg članka o upo-

rabnosti cepiva proti paralizi in dve kratki notici o delu univerzitetnih organov.

Sportna sekcija objavlja dolg članek o baseballu, o spremembah v mednarodnem nogometu in o zadnjih športnih tekmovanjih na univerzi.

Na zabavni in kulturni strani objavlja tedenski stolpec o radijskih in TV oddajah, prispevek o klavirskem koncertu in beležke o raznih kulturnih dogodkih. Urednikova stran je tudi v tej številki navadna. Tu je prispevek nekega študentskega voditelja, ki ga je urednik v prejšnji številki ostro napadel.

Dosti dela in branja je za majhno skupino študentov. Za urednika se začne delo že navsezgodaj zjutraj. Pregledati mora svoj časopis in izdaje drugih časopisov.

Boj za naslednjo številko se začne ob enih popoldne, ko skliče urednik sestanek z uredniki strani — urednikom športa, kulture, notranjih strani itd. Uredniki pregledujejo svoje note, pregledujejo svoje zapise in delajo načrte za reportaže in članke, pripravljajo foto material in pošiljajo mlajše »nižje« sodelavce na delo, kot je to navada. Potem pregledujejo že napisane članke itd.

Večji del časopisa je napisan do šestih popoldne. Članke odnesejo v strojno stavnico, kjer jih takoj »postavijo«. Toda vedno so še razni večerni dogodki, srečanja, predavanja in tekme, ki jih bo treba vnesti v časopis. Reporterji morajo obiskati vsa ta srečanja in potem pohiteti v redakcijo.

»Nižji« člani redakcije morajo biti v tiskarni ob devetih, da začnejo z branjem odtisov. Starejši člani redakcije pridejo v tiskarno ob desetih, pregledajo članke, ki zadnji čas prihajajo s terena in jih uvrščajo v časopis.

Zadnje ure so, kakor povsod pri časopisu, divje. Zadnja dva ali tri poročila prispejo telefonično in mlajši novinarji jih narekujejo stavcem. Vsi dogodki, ki so se pripetili na univerzi do dvanajstih zvečer, so vnešeni v tekočo številko.

Ob 1.30 je delo končano. Časopis pride iz strojev okoli šestih zjutraj. Študentje — novinarji spijo. Vendar je že marsikateri med njimi na zgodnjem jutranjem predavanju — napol »mrtev«.

Po »Student Mirror« P. Breščak

LJUBLJANA: 28. novembra je obiskala Ljubljano delegacija Mednarodne zveze študentov, ki so jo sestavljali trije visoki funkcionarji Mednarodne zveze študentov (podpredsednik, generalni sekretar in sekretar). Imela je razgovore s predstavniki UO ZŠJ o raznih študentskih vprašanjih. Prav tako je imela razgovor v Mednarodnem študentskem klubu s tujimi študenti, ki študirajo na naši univerzi. S tem je delegacija Mednarodne zveze študentov zaključila 10 dnevni obisk v Jugoslaviji, kjer je bila gost ZŠJ.

FRANCIJA: S številom 262.000 vpisanih študentov na francoskih univerzah v letošnjem zimskem semestru je bil dosežen najvišji vpis v zgodovini univerz... Letos je okoli 42.000 študentov več kot v lanskem študijskem letu; od teh je 235.000 Francozov (med njimi je 4000 do 5000 tujih, ki so se vrnil iz Alžira) in okrog 27.000 tujcev.

JAPONSKA: Tretji internacionalni študentski seminar pri Keyo univerzi (ISSK) je pred meseci zasedal v Tokiu. Več kot sto študentov, profesorjev in predstavnikov tujih študentskih zvez je razpravljalo o temi »znanost in humanizem«. Cilj seminarja je bil povečati pozornost japonske javnosti na nevarnost atomske oborožitve. Seminar je dobil obeležje manifestacije študentov za mir.

ZDRUŽENA ARABSKA REPUBLIKA: Al Azhar, najbolj znana islamska teološka univerza je ta mesec odprla vrata tudi študentkam. Študentje lahko poslušajo razna predavanja teološka niso obvezna.

ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIKE: Osem ameriških univerz sodeluje v programu, ki omogoča študentom raznih fakultet študij v raznih azijskih državah.

Telegrami

Srečanje z Afriko

■ Sprejem v Naserjevi rojstni vasi, kjer so domačini zaplesali nekaj folklornih plesov. (2)

■ Pogovor z domačini ob Keopsovi piramidi in prijateljski stisk roke. (3)

■ Sprejem pri ambasadorju v ZAR tov. Brileju je potekal v pristrčnem in prijateljskem vzdušju. (4)

■ Obisk v dolini kraljev. (5)

■ V vsakem kraju, ki smo ga obiskali, so se trudili, da bi nas čimlepše sprejeli. (6)

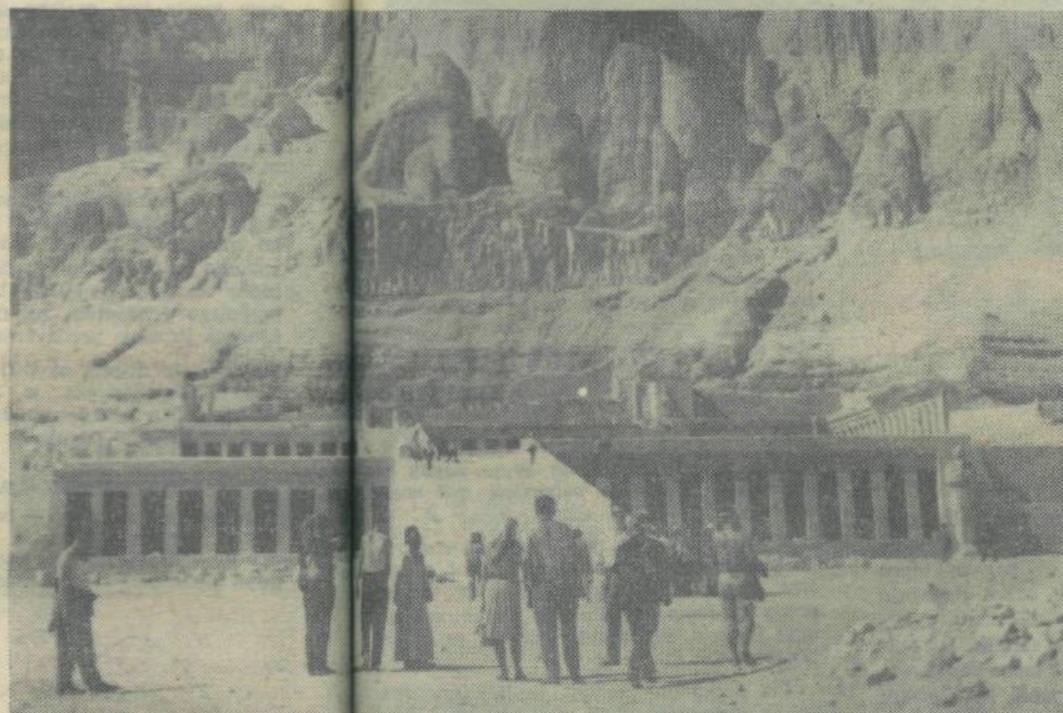
■ Takole so nastopili pred občinstvom v Port Saidu. (7)

■ Pred nastopom na televiziji. (8)

■ Svetišče v Karnaku se nam je najgloblje vtisnilo v spomin. Stebri, stebri, stebri... (9)

Foto reportaža:
JOCO ŽNIDARŠIČ

● AFS »France Marolt«, zbor »Vinko Vodopivec«, jazz orkester »Ad hoc«, »Koroški akademski oktet«

● 11 nastopov

● 12 tisoč poslušalcev

● Sprejem prisrčen

● 3500 kilometrov

● 16 dni: Kairo, Asyuth, Luxor, Minia, Tanta, Alexandria, Mahala al Kobra, Port Said

● Uspeh: popoln

● Vtisi: bilo je čudovito

● Ob slovesu: pridite še!

Pet zgodbic z epilogom in nekaj ironije

PLANIL SEM V SOBO, ne da bi počakal, da bi se kdo oglašil na moje trkanje. Nisem se takoj znašel. Kadilo se je kot v dimniku. In komaj sem razločil tri obraze, ki so se vprašujoče zazrli vame. Nisem našel prave besede Zardel sem in končno le izdavi: »Ali v tej sobi stanuje Boris Čimžar?« In eden od njih mi je prizadevno odgovoril: »Ni ga več, preselili se je. Privatno.« Zahvalil sem se in se poslovil z rahlim »nasvidenje« in »hvala lepa«. Ni pa mi ušlo to, da se je trojica, še preden sem zapustil sobo, spet poglobila v že bogvekdaj začeto delo — tarok.

VSE SKUPAJ SE JE KONČALO V BARU. Pri polegih si je sposodil še okoli deset tisoč, si vse lepo zapisal in obljubil, da bo vrnil jutri. Potem je vsakomur plačal, kar si je zaželel. Vmes pa smo nadaljevali morečo debato o ženskah, o cenah, o novi ustavi, o indijsko-kitajski vojni... Potem je postal tečen ta, takoj za njim drugi, tretji je zabrisal kozarec ob tla, četrti je prisedel k drugi mizi in takoj objel okrog vratu neko žensko, potem se je jokal nek starejši moški, tako da se je zasmilil vsej okolici (naš peti kolega namreč), šesti pa sem bil jaz, ki nikakor nisem prišel do neke pomirjevalne besede. Ko je bila ura že več kot štiri, nas je natakar s težavo spravil na cesto. Jutri bomo spali do dvanajstih, kaj pa bo za tem, se še ne ve.

DIPLOMIRALA JE TOČNO V STIRIJIH LETIH. Štipendijo bi lahko po pogodbi dobivala še celo leto. Javila se je pri študentorju. Razveselili so se njenega uspeha. Ker je prihranila toliko in toliko družbenega denarja, so ji dali petdeset tisoč dinarjev nagrade. Vendar je to bil šele znak za začetek težav. Ko je mlada inženirka vprašala za službo, so to vprašanje preslišali. Počakala je še, razumela je njihov položaj. Pa še vedno nič. Potem jim je pri sebi rekla: »Nasvidenje.« Službo si je našla sama, v drugem okraju. Ni mogla biti brez dela. Tega ni bila navajena. Dve tretjini mesecev njenega študija je bilo tolikšno kot število njenih izpitov.

BILA STA SLUCAJNA ZNANCA S PROVINCE. Srečala sta se po kosilu. Za hrano porabim več kot dvajset jurjev na mesec, je rekel prvi nejevoljno. Drugi je molčal. Vsi njegovi dohodki skupaj so znašali deset tisoč. Pet tisočakov je dajal za stanovanje.

VSTAL SEM OB POL ENAJSTIH. Glava me je bolela, utrujen sem bil. Zbudil sem se že prej, pa nisem mogel najti vzroka, da bi vstal. Moral bi študirati, pa nisem vedel, kje naj bi začel. Preveč stvari je bilo, jaz pa nisem imel sistema. Da, moral bi imeti sistem. Takrat je nekdo potrkal. Prišel je sosed. Pokadila sva cigareto, in on mi je začel tožiti: »Predavanje sem imel ob sedmih. Zbudil sem se pravočasno, pa sem sklenil, da bom šel raje na drugo predavanje. Spet sem se ravno prav zbudil, pa sem se odločil za zadnje predavanje. Potem sem se zbudil šele, ko že ni bilo nobenega predavanja več.« Pokadila sva še eno cigareto in rekla, da je res težko.

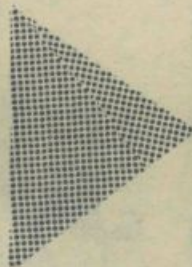
ZGODBICE BREZ KONCA. Lahko bi jih povedal polovico preveč. V njih bi lahko iskal podobo idealnega študenta, vendar cilja ne bi imel pred seboj. Idealni študent je samo ideal nekaterih študentorjev. Ideal, ki ne vedo, kam z njim. Nam vsem je ideal prazna beseda, prazna bolj, kot je bila kdajkoli. Ne sprašujmo se, zakaj. Zgledalo bi kot samoobtožba; tega pa nimamo radi.

Jože Prešeren

Dubravka Tomšič študentom

KONCERT DUBRAVKE TOMŠIČ ZA ŠTUDENTE, KI GA BO PRIPRAVILO UREDNIŠTVO TRIBUNE BO 8. JANUARJA 1963 OB 20.15 V VELIKI DVORANI SLOVENSKE FILHARMONIJE. S TEM KONCERTOM ŽELIMO ČIMVEČ ŠTUDENTOM PRIBLIZATI NÁŠO ZNANO UMETNICO, ZATO VAS ŽE ZDAJ VABIMO, DA SE GA UDELEZITE. V TA NAMEN SO ZNIZANE TUDI CENE VSTOPNIC, KI JIH DOBITE V PREDPRODAJI (PO 80 IN 100 DIN) NA NAŠEM UREDNIŠTVU NA POLJANSKI CESTI ST. 6, DRUGO NADSTROPJE, VSAK DAN OD 11. DO 12. URE, IN TO OD 12. DO 22. DECEMBRA.

Foto: Joco Znidaršič

Vprašanje o komunikativnosti

Umetnost kot ena od resnic sveta, poetično ustvarjena, predpostavlja v vsakem pristopu spoznanje lastne resnice, odnosno razumevanje sestavljenosti lastnega kreativnega akta. To odkrivanje bistva umetniškega dela, ki ga lahko imenujemo tudi odkrivanje poti v izhodišče resnice sveta, ki jo izkazuje samo umetniško delo. Zahteva se postopek v smislu široko razumljene metode, ki naj umetniško delo predstavlja. Tu pridemo do vprašanja komunikativnosti, ki je zelo obširno in se začne izven ozkega področja umetnosti.

Transcendiranje tradicionalnega objekta, njegovo prenašanje nad občutljivost v neki duhovni situaciji, ki jo karakterizira razpad splošno znanih resnic in zakonitosti, predstavlja glavne karakteristike gibanja znotraj nove umetnosti in kaže na paralelnost poti umetnosti in moderne znanosti. Ta fenomen je posebno razviden v pogojih, ko moderna znanost v najnovejših odkritjih pripelje od vprašanja ves sistem kauzalnosti, determinizma in potencialiteto. Umetniško oblikovanje tradicionalnega objekta se poslužuje v skoraj znanstveni metodi in njegovo izkazovanje v vseh oblikah umetniških del, pri čemer se, naravno, bistvo umetnosti ne more spremeniti (kar je predmet mnogih nespoznanih, reagiranja novih umetniških del in pesimističnih refleksij), ampak je nedvomno vzrok nastajanja spoznavnih težav. Razložimo jih lahko kot spremljajoči pojav vsakega rušenja tradicionalnih sistemov vrednosti.

Vprašanje komunikativnosti vsebuje torej v novi umetnosti svojo genezo v situaciji, v kateri umetnik osvobodjen prirodnega objekta spozna in umetniško prenaša (metoda) svoj lastni objektivni objekt (primer nadrealizma). Ta naravno ustvarja brez kake prirodne nujnosti čisto subjektivnost, ekshibicijo svobodnega subjekta. Treba je razumeti novo subjektivnost, ki rojeva novo objektivnost. Ta proces bo na koncu pripeljal do nove subjektivnosti in nove objektivnosti. Komunikacija v novih okoliščinah zahteva prevladovanje svojih lastnih temeljnih kategorij (kategorij, na katerih se je komuniciranje z umetniškim delom osnovalo).

Teško bi bilo popolnoma odločno zarditi: Kozara je slab film. V filmu je nekaj, kar ga ne dela popolnoma slabega. Lahko celo rečemo, da so nekateri kadri izvrstni. Če pa bi moral oceniti film kot celoto, se ne bi mogel odločiti za pozitivno oceno. Kljub Zlati areni v Puli in kljub že marsikateri pohvali ne pričakujemo, da bo Kozara prinesla kaj novega v jugoslovanski film. Vse nagrade, vse pohvale grede veliki temi, ki jo ta film obravnava. Režiser Veljko Bulajić ni storil drugega, kot nakazal, da bi iz tega bil lahko dober film. Samo to. Pozabimo Bulajićeve uspehe v drugih filmih, ocenjujmo samo uspeh v tem filmu. Cemu bi ustvarjali mit režiserja?

Vsebinska filma Kozara je znana. Kozara je simbol naše revolucije, simbol junštva, simbol vere v zmago. Prav, da je prišla ta tema na filmsko platno, osveži nam spomin, vzpodbudi nas, naj je še ne pozabimo.

Pri scenariju ne bi mogli ugotoviti večjih pomanjkljivosti. Očitamo mu lahko le po sili iskanje nekega glavnega igralca ter neko glavno igravsko skupino. Če se je scenarist že odločil zanjo, bi jo vsekakor moral razložiti. Pri opisovanju usoda je preveč pozornosti posvetil manjšemu krogu, ozadje pa nakazal vse preveč medlo. Junaki filma so nenaravni. Režiserjeva krivda je, da nas spominjajo na junake risanih stripov. Njejeva prava podoba je izmalicena. Tako ne vidimo borca za neko revolucionarno idejo, ampak borca, ki hoče ugajati gledavcu. Režiser se je poslužil najenostavnejših filmskih trikov za pretresljivost. Humanizem filma Kozara ne more biti resnični humanizem.

Vsekakor pa moram omeniti vsaj en odlični kader Kozare, saj so prizori, ki kažejo resnično pretenzijo na to, da je Kozara hotela biti dober film. Prizor posilstva je popoln, jasen, čist. Značilnost okolja, enostavnost in neposrednost sodelujejo pri ustvarjenju vedušja. Ta prizor je resnično pretresljiv. In še zaključni prizor, ki hoče biti simbolično enostaven. Lahko ga smatramo kot epilog, ali pa kot nekako sintezo vsega filma, ki naj bi poudaril vse žrtve revolucije, upora, junštva preprostega ljudstva, boj za samo lasten obstoj in boj za idejo.

Film je tako razbit na dva dela. Na del, ki je bil pripravljen skrbno, počasi in premišljeno in je zato izdelan, popoln, ter del, ki je očitno bil narejen v naglici, zato nas s svojimi pomanjkljivostmi odbija. Škoda, da ravno ta del daje filmu pečat.

J. Prešeren

KOZARA

Marin Kuzmič

KJE SI IDEALNI ŠTUDENT?

Stran 8

SPEKTAKL NA GR

V petek zvečer je bila korepeticija orkestra in vseh vokalnih in instrumentalnih solistov. Pričela se je ob šestih in končala ob enih ponoči. Adamič in Privšek sta vadila z godalnim in plesnim orkestrom aranžmaje skladb, ki so prihajali šele zadnji trenutek — med korepeticijo. Žal pa so bili mnogi aranžmaji napačno prepisani, tako da so še zgubljali dragoceni čas s popravljanjem not. V soboto jutraj je bila generalka, a zvečer nastop.

Miško in njegov zbor

Takoj za avizom, uvodno konferenco ter kratkim nagoovorom vodje OTM oddaja »Elizejskih poljan« Jacquesa Dievala je debitiral vokalni ansambel Miška Kočevarja. Težko je reči kaj definitivnega o tem zboru. Glasovno so popolni, toda nimajo posebnega načina interpretiranja, kar je za obstoj ansambla zelo važno. Medtem ko so ti prepevali in medtem, ko je Avstrijec Willy Fantel nastopal s svojo harmoniko in trobento, je vladala za odrom velika nervoza. Nada Knežević se je pritoževala, da se slabo počuti, da jo bolijo noge in da je prehlajena. Uteho je iskala v sprehajanju po oblačilnici.

Velik aplavz je žel tudi Šved Per Linquist. Prepeval je skladbe Georga Gerswina. Per je velik pevec. Diplomirani ekonomist, študira glasbo in nastopa v muzikalih. V Stockholmu je pel naslovno vlogo v »My Fair Lady« dve in pol leti. Posnel je že precej plošč, nastopal leto dni v Londonu, leto dni v Rimu, skratka, s petjem se ukvarja že deset let. V pogovoru mi je v šali dejal: »Imam dva brata, eden je pevec, drugi pa je normalen.«

Kvartet flavt Arsena Dediča, sicer vokalnega solista ansambla »Melos«, dobro poznamo. Je stalen gost na programih radijskih postaj. Izvajal je tudi že standarden program, vendar se mi zdi, da tak, skoraj komorni ansambel, ne spada v program oddaje, kot je »Elizejska polja«.

Nada Knežević: velik smisel za petje

Že napoved Nade je vzbudila velik aplavz. Po odpetih skladbah »Mil« in »Cha, cha« je bila prav upravičeno nagra-

jena z dolgotrajnim aplavzom. Da, Nada je naša velika pevka. Ima prijeten glas, ima velik smisel za petje in veliko smisla za improvizacijo. Mirno jo lahko uvrščamo z Gaby Novak na prvo mesto jugoslovanske jazz pevke.

Vokalnoinstrumentalni ansambel iz Skopja Magnatico sodi v povprečje ansamblov, ki se ubadajo s kompozicijami Srednje in Južne Amerike. Sicer so v Jugoslaviji res najboljši, vendar pa v evropskem merilu ne bi predstavljali kaj posebnega. Francis Coppieters, Belgijec po narodnosti, se nam je predstavil kot soliden pianist. Coppieters je bolj znan po svojih aranžmajih. Posebej je še ugajala izvedba »Esensko listje«. Posebnost večera je bil odlični jodlar iz Baden-Badna. Franz Lang odlično obvlada ta način vokalnega interpretiranja. Zato mu tudi ni izostal dolgotrajen aplavz.

Verjemite mi, prav težko je sedlati iz jodlanaja na jazz. Za jodlarjem je nastopil Ljubljanski jazz ansambel. Ljubljancani so že tako vsem znani, da je raj nepotrebnost karkoli napisati. Izvajali so »That's a planty«, skladbo, ki so jo igrali že junija na jazz festivalu, in Kodrovo kompozicijo, ki jo je napisal za radijsko igrano črnski pevki Billie Holiday in nosi naslov »Harlemska balada«.

Prav prijeten glas Lucie Altieri iz Rima je marsikoga napravil sentimentalnega. To velja še posebej za izvedbo prve kompozicije »Tu stajе sempre cu me«.

In kot zadnji v prvem delu koncerta je nastopil plesni orkester RTV Ljubljana z dirigentom Bojanom Adamičem. Prav čudna se mi zdi izbira skladbe. Izvajali so Rubežnikov »Koko blues«. Skladba, ki je namenjena bobnarju Koko Jagodicu, nam ni pokazala realne slike orkestra, obenem pa tudi Koko nima takih kvalit, da bi žel občudovanje strokovnjakov.

Tony Renis in 4 M najboljša v drugem delu programa

Jože Privšek se nam je predstavil v »Newyorški jeseni« kot aranžer in vodja orkestra. Pri pomlajenih Ljubljancanih se čuti nenehni vzpon.

Za plesnim orkestrom sta se predstavila najprej pianistka Ingeborg Wunder iz Berlina in Avseniki. Prva je igrala popu-

larne kompozicije klasike: Listove »Ljubzenske sanje« in Chopinov »Valček v emolu«. Ingeborg je prominentna pianistka, a malo klasike je prišlo kar prav poslušalcem v dvorani in pri radijskih sprejemnikih. Avseniki so takoj zatem s svojim »showom« zdramili poslušalce. Nato so še sledili odlični kitarist Pierre Cavalli iz Švice, francoska pevka Simone Langlois in instrumentalni ansambel skomercializiranega, nekdanj odličnega jazz bobnarja Jimmija Pratta. Jimmi je s svojim ansamblom predstavil nov ritem »bossa nova«.

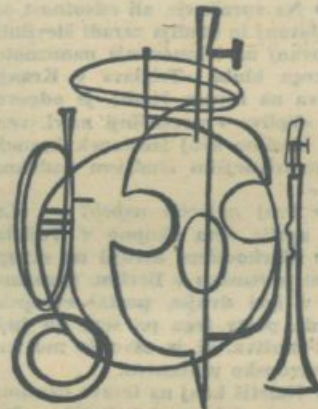
Zvezda večera je bil Tony Renis, ki je seveda zapel svoj »Quando quando« in Blux. Z upravičenjem imenujejo strokovnjaki tega vitalnega dečka fenomen. Njegove karakteristike: izredna skromnost, enostavnost in prijaznost.

Odlični Zagrebčani 4 M so posvetili eno točko svojega programa »Kiši«, skladbi iz Opatije 62, druga pa je bila artistska izvedba priljubljene popevke »Speedy Gonzales«.

»Elizejska polja« je zaključil Dievalov ansambel »All stars«. Bili smo priča odličnemu ansamblu že afirmiranega pianista Dievala, v katerem je nastopil odlični solist Jugoslovian Vinko Globokar.

Letošnja »Elizejska polja« so bila vsekakor velik dogodek v letošnjem kulturnem življenju našega glavnega mesta. Vsekakor si želimo še več podobnih oddaj, saj nam pomagajo pri ocenjevanju domačih izvajalcev, obenem pa pridemo v direkten stik s tujimi.

Ivo Štrakl

Con molta simpatia per tutti gli studenti di Lubiana

Tony Renis

Tony Renis pošilja pozdrave vsem študentom ljubljanske univerze: »Z najboljšimi simpatijami vsem ljubljanskim študentom«

Res, težko je napisati že dan po spektaklu na Gospodarskem razstavišču kritiko interpretov, ne da bi ponavljali že objavljenih kritik o izvajalcih. Mislim, da je težko ustvariti neko novo mnenje o nastopajočem, posebno o takem, ki ga pozna cela Evropa ali ves svet. Opišem lahko samo subjektivne vtise, katerih pa osmega decembra ni bilo malo.

Za mene so se pričele »Elizejske polje« že dan prej, v petek, ko sem s prijateljem Tadejem obiskal v hotelu Slon komponista in pevca Tonija Renisa, ki je prisel na oddajo kot eden izmed prvih. Tonija pozna vsakdo, ki je že slišal njegovo kompozicijo »Quando, quando, quando...«. S to je dosegel v San Remu in na festivalu Cansonisima v Milanu izreden uspeh. Toni je... Sicer pa, kaj bi vam pisal danes, ko pa bomo objavili intervju v prihodnji številki. Za danes prejmite samo njegove prisrčne pozdrave.

Pričujoča zgodba je ena izmed tistih, ki jih zaradi grozljivosti niso dovolili prireditelji Hitchcocku za televizijo. Zgodba pripoveduje o divjačini in lovu — posebne vrste. Da pa ne bi svojih bralcev po nepotrebnem razburjali, smo se odločili, da bomo zgodbo objavljali v nadaljevanjih. Tako bodo naši bralci po koščkih spoznali to najnevarnejšo divjačino in telefoni na klinikah in bolnišnicah za živčne zlo-me ne bodo zvonili.

Piše:

Richard Conell

»Nisem nameraval propasti,« je rekel general. »Nekaj sem moral narediti. Moje mišljenje je analitično, mr. Rainsford. Brez dvoma sem zato užival v problemih tega primera.«

»Brez dvoma, general Zarov.«

»Tako,« je nadaljeval general, »sem se vprašal, zakaj me lov več ne fascinira. Vi ste mnogo mlajši kot jaz, mr. Rainsford, in niste tako veliko lovili, toda vendar si lahko zamišljate odgovor, mar ne?«

»Kakšen je bil odgovor?«

»Preprosto takle: lov je zame prenehal biti to, kar vi imenujete »športna zadeva«. Postal je prelahak. Ni večjega dolgočasia, kot je popolnost.«

General si je vzel novo cigareto.

»Nobena žival ni imela pri meni nobene možnosti. To ni širokoustenje, to je matematična točnost. Žival nima drugega kot noge in instinkt. Instinkt pa nikoli ni kos razsodnosti. Ko sem o tem razmišljal, je postajala stvar zame tragična, to mi lahko verjamete.«

Rainsford se je naslanjal na mizo in pozorno sledil generalovim besedam.

»Potem sem dobil inspiracijo,« je nadaljeval general.

»In kakšne vrste inspiracija je bila to?«

General se je smehljaj z obrazom človeka, ki je uspel in ta uspeh podkrepil z novimi uspehi. »Moral sem izumiti novo žival, da bi jo lovil,« je rekel. »Novo žival? Vi se šalite.«

»Sploh ne,« je rekel general. »O lovu se nikoli ne šalim. Potreboval sem novo žival. Našel sem jo. Potem sem jo prenesel sem na otok, zgradil to hišo in začel z lovom. Otok je prav dovršen za moje namene — tukaj so džungle z labirintom stez v njej, hribi in močvirja.«

»Toda žival, general Zarov?«

»Oh,« je rekel general, »sta mi nudi najbolj razburljiv lov na svetu. Noben drug lov se na primer ne more primerjati s tem. Vsak dan lovim in sedaj se nikoli ne dolgočasim, kajti ima mdivjačino, s katero lahko tekmujem v umskih sposobnostih.«

Rainsford je osupnil.

»Hotel sem idealno žival za lov,« je general razložil. »Tako sem si rekel: Kakšni so pogoji za idealno divjačino? In odgovor se je seveda glasil: Pogum, zvitost in predvsem — imeti mora razum.«

»Toda nobena žival nima razuma,« je pripomnil Rainsford.

»Moj dragi fant,« je rekel general, »je ena, ki ga ima.«

»Toda, saj vendar ne mislite.«

»Zakaj pa ne?«

»Ne morem verjeti, da ste resni, general Zarov. To je vse skupaj gnusna šala.«

»Zakaj ne bi bil resen? Govorim o lovu.«

»Lovu? Moj bog, Zarov, to kar vi govorite, da je lov, je moritev.«

General se je od srca nasmejal. Preiskujoče je ogledoval Rainsforda. »Nočem verjeti, da lahko v tako sodobnem in civiliziranem človeku, kakor zgledate vi, najdejo zatočišče tako romantične ideje o vrednosti človekovega življenja. Gotovo vaše izkušnje iz vojne — Umolknil je.

»... Ime ni naredilo hladnega morilca,« je končal Rainsford.

Smeš je stresal generala. »Kako nenavaden šalivec ste,« je rekel. »Dandanes človek ne bi pričakoval, da bo srečal mladega, vzgojenega človeka niti v Ameriki, ki bi bil tako naiven, in, če smem tako reči, človeka, ki bi imel tako stare viktorijanske poglede na življenje. To je nekaj takega, kot da bi našel škafličico tobaka za njuhanje v najmodernejši limuzini... Ah, gotovo so bili vaši predniki puritanci. Toilko Amerikancev izvira iz njihovih vrst. Stavljal bi, da boste pozabili na svoj izvor, ko se mi boste pridružili v lovu. Pri tem boste našli pravšnje napetosti na zalogi, mr. Rainsford.«

»Hvala lepa, jaz sem lovec, ne morilec.«

»Dragi moj,« je rekel general, popolnoma pomirjeno, »zopet ta neprijetna beseda. Toda upam, da vam bom lahko dokazoval, da so vaši pomisleki povsem neutemeljeni.«

»Da?«

»Življenje je trdo, s tem se ohranjuje, in moramo ga jemati trdo. Slabost sveta je za to, da ugaja moči sveta. Jaz sem močan, zakaj ne bi uporabil tega daru? Če hočem loviti, zakaj ne bi? Lovim izvržke sveta, mornarje s tovornih ladij, črnce, Kitajce, belce, mešance — plemenit konj je več vreden kot dvajset takih.«

»Toda, vsi ti so ljudje,« je vročno rekel Rainsford.

»Točno,« je rekel general. »Zato jih tudi uporabljam. Imajo razum, znajo preudarjati do neke meje. Zato so nevarni.«

»Toda kje jih dobite?«

Generalova leva roka se je v trenutku pobesila.

»Ta otok se imenuje otok ladijske pogube,« je odgovoril. Včasih jih jezni bog visokega morja pošlje sem. Včasih pa, kadar Previdnost ni tako prijazna, jaz pomagam Previdnosti. Pridite z menoj k oknu.«

Rainsford je šel k oknu in gledal na morje.

»Poglejte. Tam!« je rekel general in pokazal v noč.

Rainsfordove oči so videle samo temo, potem pa, ko je general pritisnil na gumb, je zagledal soj luči.

General se je hahljal. »Te zaznamujejo morsko ožino,« je rekel. Tam zdaj ni nikogar: gigantske skale z robovi, ki so ostri kot britev, in so kot prikazen s široko odprtimi čeljusti. Prav tako lahko zmečkajo ladjo, kot jaz lahko zmečkam lešnik.« Pri tem je vrgel na tla oreh in ga s peto zmečkal. »Oh, da,« je rekel kot odgovor na neko vprašanje, »tukaj imam elektriko. Skušamo biti civilizirani.«

»Civilizirani? In streljate ljudi?«

Generalov obraz je preblislila nenadna jeza, toda bilo je le za trenutek in potem je rekel, nadvse prijazno:

»Dragi moj, kakšen mlad pravičnik ste. Rad bi vas prepričal, da ne delam tako, kot vi mislite. To bi bilo barbarsko. Moji obiskovalci dobijo dovolj hrane in vaje. Dobijo sijajno fizično kondicijo.

Se nadaljuje

Najnevarnejša
divjačina 4

INDEKS IN... BELA ŽOGICA.

Janez Teran, študent biotehnične fakultete (IV. letnik veterine), doma iz Kranja, se je ravno odpravil na tekmovanje v Poznanj (na Poljskem), kjer bo branil barve Jugoslavije na mednarodnem namiznoteniskem prvenstvu Poljske, ko smo ga naprosili za razgovor. Star je 21 let in je že dalj časa naš namiznoteniski reprezentant ter član namiznoteniskega kluba »Triglav« v Kranju.

• Na vprašanje, ali odsotnost od predavanja in študija zaradi številnih potovanj na tekmovanja namiznoteniskega kluba »Triglav« v Kranju vpliva na njegov študij, je odgovoril: »Vpliva v precejšnji meri, vendar skušam svoj izostanek kasneje z intenzivnejšim študijem nadoknaditi.«

• Tvoj največji uspeh? — »Letos aprila sem skupno z Vojislavom Markovičem osvojil na evropskem prvenstvu v Berlinu prvo mesto v igri dvojic, postal evropski prvak, poleg tega pa sem bil tudi član moštva, ki je osvojilo moštveno evropsko prvenstvo.«

• Naletiš kdaj na težave oziroma nerazumevanje na fakulteti? — Ne, profesorji me razumejo in tako lahko sporazumno uredimo morebitne težave.«

Kaj pa odnos kluba do tebe? — V klubu se zelo dobro razumemo, le uprava mi noče kupiti copat. (Pol v šali pol zares.)

• Koliko časa porabiš tedensko za trening? — »Tedensko mi vzame namizni tenis 8–10 ur.«

• Lahko poveš kakšno zanimivost, ki si jo doživel na enem izmed svojih številnih potovanj? — »Bralce bo mogoče zanimalo, kako ljudje na Kitajskem počivajo? Na cestah, in to ne stranskih, temveč glavnih, na pločnikih in ob hišah čepijo skupine ljudi in počivajo. Ponavljam — čepe počivajo. To je na prvi pogled zelo smešno, kasneje pa se človek navadi, kajti na cestah je veliko ljudi.«

• Tvoja športna prihodnost? — »Drugo leto nameravam diplomirati in zato mi bo ostalo le malo časa za namizni tenis. Prevelikih ambicij nimam več in želim le, da bi se lahko udeležil svetovnega prvenstva aprila prihodnjega leta, ki bo v Pragi.«

• S čim se v prostem času še ukvarjaš razen z igranjem namiznega tenisa? — »Do nedavnega sem bil zaljubljen v fotografiranje, v zadnjem času pa igram namizni nogomet, toda ne s kovanci, kot boste verjetno mislili, temveč s pravimi miniaturnimi igralci, ki brenejo žogo, če jih pritisneš na glavo.«

• Tvoje mnenje o telesni vzgoji na univerzi? — »Mnogo napisanega, nič ali zelo malo storjenega, pa tudi med študenti ni pravega zanimanja.«

• Kaj pa športna dejavnost na tvoji fakulteti? — »Tudi pri nas je to slabo organizirano, vsako leto imamo športniki vseh veterinarskih fakultet Jugoslavije svojo »veterinariado« in šele zadnje dni pred odhodom na to tekmovanje, ki povezuje študente vse države med seboj, lovimo skupaj člane moštva, ki naj bi nas zastopali na tem tekmovanju.«

• In še zadnje vprašanje: kakšen uspeh pričakuješ na Poljskem? — »Upam, da se bom prebil preko prvega kola.«

OBISK PRI ANK OLIMPIJA

Nogometaše Akademskega nogometnega kluba »Olimpija« smo obiskali pri njihovem treningu, ki je bil obenem zadnji pred nedeljsko tekmo na stadionu ob Titovi cesti. Pod vodstvom tehničnega direktorja in trenerja tov. Branka Elsnerja so fantje marljivo vadili. Najprej smo se zapletli v pogovor s tov. Elsnerjem.

Kaj je po vašem menju poglavitni vzrok za uspehe moštva v zadnjem času? Na to vprašanje nam je tov. Elsner odgovoril takole: »Nediscipliniranost igralcev je bila v slovenskih moštvih vedno poglavitni vzrok za neuspeh. Sedaj, na koncu jesenskega dela prvenstva, lahko rečem, da je bila disciplina naših igralcev tako v privatnem kot v športnem življenju na višini. Važno dejstvo je tudi, da sestavljajo moštvo po načinu igranja različni igralci, ki pa so se med seboj dobro ujeli v homogeno celoto. Pa tudi posamezni igralci so kvalitetno na dokaj visoki ravni. To so prav gotovo, če ne vsi, pa vsaj bistveni vzroki za uspehe našega moštva v zadnjem času.«

Kakšne načrte pripravljate za spomladanski del prvenstva?

»Prepričan sem, da bomo v spomladanskem delu igrali vsaj tako dobro, kot smo v jesenskem. Hočemo zmagovati in pobrati točke tako na domačem kot tudi na tujih igriščih. Igralci bodo kmalu dobili nekaj zasluženega odmora. Dne 14. I. 1963 pa bodo zopet začeli redno trenirati. Pred tem pa bomo skupno odšli na krajši odih v Kranjsko goro.«

Ali bi Olimpija lahko uspešno sodelovala v borbi z ostalimi moštvi prve zvezne lige, če bi se ji posrečil vstop med najboljše enajstorce naše države?

»Na to vprašanje sedaj ne bi odgovoril; raje po končanem spomladanskem delu prvenstva. Mislim na sodelovanje v prvi zvezni ligi že sedaj je zgrešeno, kajti čakajo nas še težke borbe v spomladanskem delu prvenstva.«

Vaše mnenje o sodnikih, ki sodijo tekme moštev druge zvezne lige?

»Za razliko od prejšnjih let so bili sodniki, ki so sodili tekme Olimpiji, z eno ali dvema izjemama zelo dobri. To pa je vsekakor eno od najprijetnejših presenečenj letošnje sezone.«

Prognoza rezultata nedeljske tekme?

Zadnji uspehi zahtevajo od nas, da zmagamo v tej tekmi in temu mnenju se pridružujem tudi jaz, in to brez kakršnega koli podcenjevanja nasprotnika, ki ni slab.«

In še zadnje vprašanje, tov. trener: Vaša največja želja?

»Slovenski nogomet naj bi stopil preko enega ali drugega predstavnika za stopnico višje, to je, v prvo zvezno ligo. Pa še to, da bi moji varovanci dali v tekmah spomladanskega dela prvenstva vse od sebe in da bi moštvo ostalo tako homogeno in prepojeno s takim tovarištvom, kot doslej. Kajti na tak način se zmaguje. To je garancija uspeha in tovariški duh, ki preveva igralce, pomeni mnogo več, kot bi si kdo predstavljal.«

Igralci Akademskega nogometnega kluba so se pravkar ogrevali in pripravljali na svoj redni trening. Kot prvega smo vprašali vratarja Zabjaka, katero moštvo je po njegovem mnenju najboljšo v Jugoslaviji. Odgovor se je glasil: »Partizan.« S tem so soglašali tudi ostali igralci, ki so prisostvovali razgovoru, in sicer: Velkavrh, Corn, Srbu, Oblak, Mladenovič in Rojina.

Na vprašanje, kaj je njegov največji uspeh, je Oblak odgovoril: »Do sedaj ga

V NEDELJO 9. DECEMBRA JE BILO ODIGRANO ZADNJE KOLO JESENSKEGA DELA NOGOMETNEGA PRVENSTVA DRUGE ZVEZNE LIGE. OLIMPIJA JE IGRALA SVOJO ZADNJO TEKMO V TEM DELU PRVENSTVA NA DOMAČEM IGRISCU. NJEN NASPROTNIK JE BILO MOSTVO RUDARJA IZ KAKNJA.

še ni, če pa nam bo uspelo priti v prvo zvezno ligo, pa bo to gotovo moj največji uspeh. Prepričan sem, da ne bi, kolikor bi nam uspelo uvrstiti se med najboljše enajstorce v državi, izpadli iz te elitne družbe.« Corn, eden najmlajših igralcev Olimpije, ima poleg nogometa še eno strast: vneto namreč zbira plošče zabavne glasbe. Dejal je, da bo spomladi huda borba za prvo mesto in da upa, da bo Olimpija uspela nadoknaditi majhno razliko v točkah, ki jo loči od prvega mesta na tabeli. Igralec Velkavrh, ki je absolvent kemije, je poudaril, da je najvažnejša kolektivna igra, ki potem rodi sadove — zmage. Dodal je še: »Igralci smo v zadnjem času končno našli sami sebe.«

Na zaključku pogovora smo še vse prisotne igralce na treningu vprašali o prognozi za nedeljsko tekmo. Brez izjeme so bili v svojih odgovorih enotni in so upali v zmago Olimpije. To pa jim tudi mi od srca želimo, prav tako pa veliko uspehov v pomladanskem delu prvenstva.

T. Z.

Badminton REPUBLIŠKO PRVENSTVO

Na praznik republike se je začelo v Ljubljani 5. republiško prvenstvo v badmintonu. Ves dan so trajale ogorčene borbe in šele popoldne naslednjega dne so bila na vrsti zaključna srečanja za naslove republiških prvakov v letu 1962. Udeležba je bila izredno številna, saj se je prijavilo skoraj 30 tekmovalcev. (Nastopilo pa jih je nekaj manj.) Kot običajno je bilo največ igralcev Olimpije. Dokaj številni so bili dijaki srednje šole za telesno kulturo iz Murske Sobote. V Ljubljano so prispeli pod vodstvom agilnega propagatorja badmintona profesorja Evgena Titana. Na prvenstvu so nastopili še člani Slavije iz Vevč, Elana iz Begunj, Sidra iz Maribora ter indonezijski študenti. Brezhibna organizacija je bila v rokah ABK Olimpije.

Drugi dan tekmovanja (ko so že bili izločeni slabši tekmovalci) smo videli vrsto izredno lepih borb. Poseben užitek so bile finalne tekme. Nastopajoči so igrali z angleškimi žogicami, ki so neprimerno lažje od domačih in tudi drugače letijo. Zato so bili tekmovalci prisiljeni uporabljati tehniko, kakršne na prejšnjih republiških prvenstvih še nismo videli. S temi žogicami je mogoče mnogo bolj graditi igro. Videli smo izredno duhovite kombinacije, silno hitre in ofenzivne poteze. Navdušila nas je tudi velika borbenost tekmovalcev. Skratka — to je bil badminton, ki predstavlja tudi za oko izredni užitek.

Po končanem republiškem prvenstvu res lahko z optimizmom gledamo na razvoj slovenskega badmintona. Razveseljivo je to, da ne narašča samo število navdušenih igralcev, ampak se stalno dviga tudi kvaliteta. In kaj naj rečemo o tekmovalcih Olimpije? Niso nas razočarali. Razen pri

Gozdno gospodarstvo

LJUBLJANA
Likožarjeva 13

s svojimi gozdnimi obrati:

Bistra, Kamnik, Litija,
Ravnik, Škofljica
in Trbovlje

čestita vsem delovnim ljudem
k prazniku republike

☆ 29. NOVEMBRU

starejših članih, kjer je postal prvak profesor Titan iz Murske Sobote, so zasedli člani Olimpije vsa prva in druga mesta ter štiri od šestih tretjih mest.

Večjih presenečenj na republiškem prvenstvu nismo oživel. Edino Vasja Cerar, član vevške Svobode, je zasedel tretje mesto in odrinil enega od favoritov Dančeta Poharja na četrto mesto. Nadalje nas lahko veseli, da so se uvrstili na nekatera vidna mesta tekmovalci iz Murske Sobote ter indonezijski študenti.

REZULTATI: Moški posamezno: 1. J. Drinovec (O), 2. Pavčič (O), 3. Cerar (Svoboda), 4. Pohar (O), 5. Križman (O). — Ženske posamezno: 1. Amf (O), 2. Bögel (O), 3. Čaleta (O), 4. V. Pohar (O), 5. Kavčič (Murska Sobota). — Moški pari: 1. J. Drinovec—D. Pohar (O), 2. Pavčič—J. Pohar (O), 3. Butina—Križman (O), 4. Husodo—Sudvardjad (indon. štud.). — Ženski pari: 1. Amf—Bögel (O), 2. V. Pohar—Čaleta (O), 3. Kavčič—Kovačič (M. S.), 4. Nose—Križman (O). — Mešani pari: 1. Amf—D. Pohar (O), 2. Bögel—Pavčič (O), 3. Nose—Križman (O), 4. J. Pohar—V. Pohar (O). — Starejši člani: 1. Titan (M. S.), 2. Pavlovec (O), 3. Mioč (O). R. P.

NAJBRŽ ŠE NE VESTE, DA...

— je bilo v Mehiki pred kratkim svetovno prvenstvo v smučarskih skokih na vodi. Zmagal je Mehikanec Alvarez, ki je skočil na vodnih smučeh 26 m in s tem postavil nov svetovni rekord. Tudi rekord po svoje, mar ne?

— je v Avstraliji sezona plavanja na višku prav zdaj v mesecu decembru. V mestu Perth so zgradili nov olimpijski plavalni bazen, ki je osvetljen ne le nad vodo, temveč tudi pod njo. Po dnu bazena, sredi vsake tekmovalne proge, se vleče temna črta, tako da tekmovalci ne morejo zaleti s proge. Najpomembnejše pa so nove merilne naprave: te so elektronske in o kakšnem nerealnem merjenju časov ne more biti več govora. S tem tudi ne bo več večnih preprirov sodnikov med seboj in mučnih situacij, kot n. pr. v Rimu, ko so podelili pravemu zmagovalcu srebrno medaljo, zlato pa je dobil tekmovalci, ki je priplaval drugi na cilj.

Prav v tem bazenu je znana avstralska plavalca Down Fraser postavila pred tednom dni nova svetovna rekorda na 100 m in 110 yardov; v času 59,6 sekunde in kot prva ženska na svetu preplavala to razdaljo prej kot v eni minuti.

V Sloveniji bi ji bil kos le Kocmur. — je na Nizozemskem najbolj popularen šport med mladino hokej na travi. Igrajo ga tako fantje kot dekleta. Tekmi ženskih moštev dveh gimnazij v mestu Harlemu je prisostvovalo nič manj kot 2500 gledalcev. Pri nas lahko na prste preštejemo tekme, ki jih obišče toliko gledalcev.

T. Z.

Sfinga se jim je nasmehnila

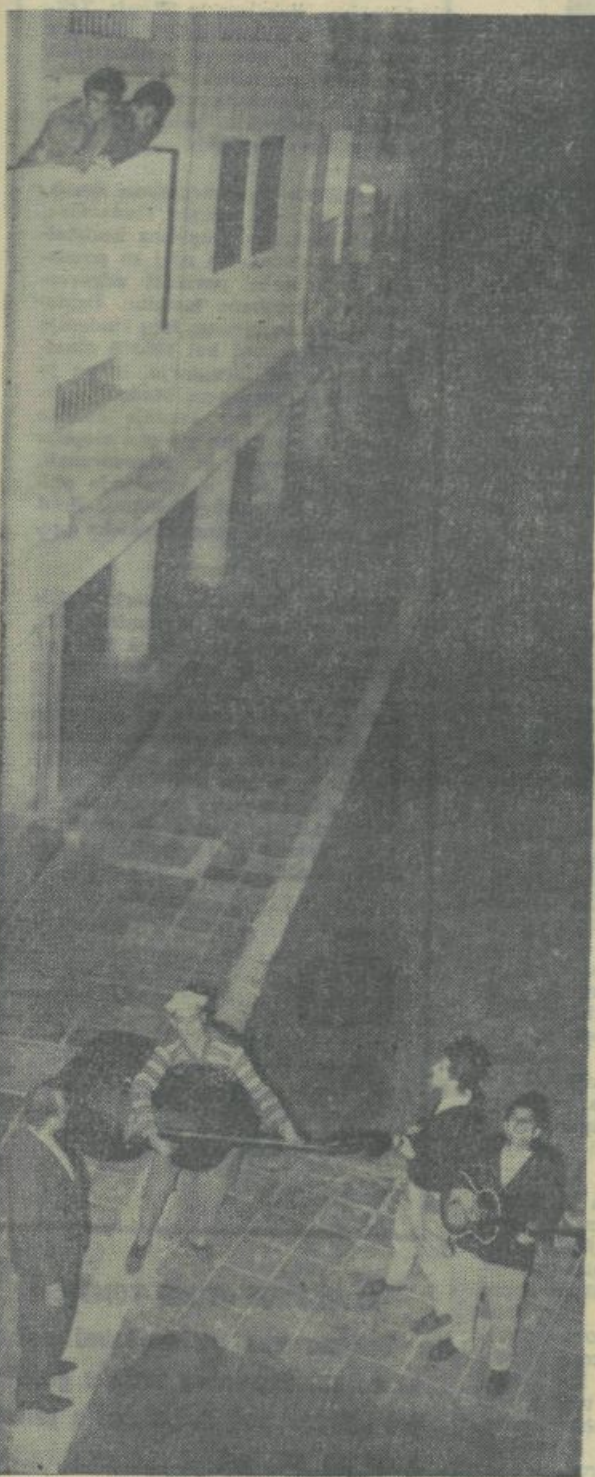
Monsieur Hulot v Egiptu ali po domače: tale Mile je pa vedno za »štose«.

Bili so priča razodetja

Priletela, videla in odprla usta (Marjanca namreč)

Kadar živalice ne pustijo spati ali: Hulotova serenada opolnoči, ko ni bilo nobenega vedra z vodo pri roki

Pravijo, da so v Egiptu krokodili

Peter se zavzema za poživitev kulturnih stikov med obema deželama.

V Heisinkih so dobili zlato medaljo

Tako je na končni postaji: brez prevelikega hrupa in udobnosti — troljebus pripelje, vstopiš in ni se treba prerivati. Potem lahko tudi počasi sežeš v žep in izbiraš med kovanci. Vsakdo seveda gleda na to, da se reši najprej svetlih dinarskih in petdinarskih, potem pa pridejo na vrsto »ta zlati«. Toda časi se spreminjajo in z njimi ljudje in cene. Da, cene. Ko me je mama pred dvanajstimi leti prvič pripeljala v Ljubljano, mi je dala deset dinarjev, pa sem se petkrat peljal iz Most na Zale s tramvajem. Lepo se mi je zdelo... Takrat je stala vozovnica dva dinarja in dobro se spomnim, da so se takrat ljudje prav tako prerivali kot danes in sprevedniki prav tako psovali kot danes, ko plačamo po 30 dinarjev... Temu se reče zdaj kulturna postrežba. Kolega z Ježice, ki se dvakrat na dan pelje v mesto in je že plačal novo tarifo za mesečno karto, je nekaj dni besnel in zabavljajal čez mestni promet in podjetje (pa še čez nekateri!), potem pa se je le pomiril in optimistično izjavil, da mi bodo zaradi podražitve tudi štipendije povišali. Bil je namreč vedno šaljivec... (Foto: Stojan Kerbler)

Od Maribora

MARIBOR: Mariborski študentje se pritožujejo nad novo samopostrežno restavracijo »Center«, ki je bila zgrajena prvenstveno za študente, ki jih je v Mariboru že lepo število. Pritožujejo se, da je hrana slaba, cena pa previsoka.

ZAGREB: Pred kratkim so na filološki fakulteti priredili študentje oddelka za slavistiko večer pozicije Sergeja Jesenina. Pesmi so brali v ruščini.

ZAGREB: Studentski dom Djuro Salaj postane vsako poletje zatočišče tujih študentov, ki potujejo po Jugoslaviji. Zdaj pa so dali študentje iniciativo, da bi se v Zagrebu osnoval mednarodni študentski klub. V ta namen bodo adaptirali prostore bivše študentske restavracije. Moderno urejen klub bo postal stičišče za domače in tuje študente ne glede na jezikovne in geografske meje.

BEOGRAD: Po podatkih sekretariata pravne fakultete je 198 študentov prvega letnika, ki so se vpisali v študijskem letu 1960-61, izgubilo status študenta. Okrog 100 študentov te generacije ni položilo niti enega izpita — niti predvojaške!

SARAJEVO: Pred prazniki so študentje sarajevske univerze organizirali na Ozrenu in Bukoviku pri Sarajevu meduniverzitetni orientacijski patrolni pohod. V akciji so sodelovali študentje-planinci z vseh univerz v državi. Letošnji pohod je jubilejen — deseti po vrsti. Istočasno se odvija tudi tekmovanje najboljših planinskih študentskih ekip (okrog 25) iz Beograda, Zagreba, Ljubljane, Sarajeva in Skopja. Tekmovanje v okviru MOPP (kratica pohoda) je eno najkvalitetnejših planinskih prireditev v državi. Tekmovanje zahteva ne samo dobro poznanje planinskih vsečin, temveč tudi odlično kondicijo.

SARAJEVO: V študentskem domu, ki mu pravijo »mesto študentove«, je bila nedavno skupščina koristnikov tega doma. Na njej so poudarili, da je treba povečati odgovornost do družbene lastnine. Ugotovili so, da so v enem letu študentje povzročili za več kot 600.000 dinarjev škodo na inventarju, ki pa jo povzročajo predvsem študentje prvega letnika, ker srednje šole še vedno dajejo kadre z nizko stopnjo družbene zavesti in odgovornosti. Govorili so tudi o vprašanju obiskov v študentskem domu. Pred par meseci so namreč obiske prepovedali.

ZAGREB: Statistika govori: V Zagrebu je leta 1949 diplomiralo 793, leta 1953 1976, leta 1960 pa 2200 študentov. Zanimiv je tudi podatek, da je bilo v letu 1945-46 na zagrebški univerzi le 3% deklet od skupnega števila vpisanih študentov. Razmerje pa se je iz leta v leto boljšalo. Najugodnejše je bilo leta 1953-54, ko je bilo od skupnega števila vpisanih 36% deklet. Danes pa znaša že 40%, čeprav je to število po letu 1955 občutno padlo.

do Skopja

BRIGADIRJI »TONE TOMŠIČ«!

Vabimo vas na družabni večer, ki bo 17. decembra 1962 v gostilni pri »Čadu« pod Rožnikom s pričetkom ob 10. uri

SLOVESNOST V VELIKI DVORANI PRAVNE FAKULTETE

NAJVIŠJA PRIZNANJA

Pred prazniki je bila v veliki dvorani pravne fakultete slovesna podelitev nagrad študentom ljubljanske univerze, ki so se spomladl javili na razpis zveznega za vođa za javno upravo. Zavod namreč vsako leto razpiše večje število tem s področja javne uprave, da bi z znanstvenimi in praktičnimi deli tudi študentje prispevali k boljši organizaciji in boljšemu funkcioniranju javne uprave pri nas.

Slovesnosti so se udeležili podsekretar ZIS za zakonodajo in organizacijo oblasti Vuksan Jumović, rektor univerze prof. dr. Mako Snuderl, član IS LRS Niko Solih, dekan pravne fakultete prof. dr. Stanko Peterin, predstojnik inštituta za javno upravo v Ljubljani prof. dr. Lado Vavpetič, dekan ekonomske fakultete prof. dr. Pavel Marc, predsednik UO ZSJ Janez Kocijančič in večje število fakultetnih učiteljev in sodelavcev pravne in ekonomske fakultete ter višje politične šole. Med gosti je bilo tudi več študentov.

Tov. Vuksan Jumović je poudaril, da je tak način dela dal že lepe rezultate. Lani je v razpisu sodelovalo 11 študentov ljubljanske univerze, letos pa že 18. Pohvalil je nagrajene in dejal, da se iz predloženih del vidi, da so teme vzeli resno in gradivo solidno obdelali. Pri tem gre velika zasluga predstojniku inštituta za javno upravo v Ljubljani prof. dr. Ladu Vavpetiču. V imenu zveznega zavoda za javno upravo je čestital vsem nagrajencem in pozval tudi ostale študente, da se v bodoče sodelujejo pri reševanju upravnih vprašanj, kajti le tako bo javna upra-

va pri nas obdržala korak s časom in napredkom.

Zvezni zavod za javno upravo je na podlagi komisijske obdelave predloženih del prisodil naši univerzi oz. našim študentom dve prvi in tri druge nagrade.

Prva nagrada za delo »Naloge in funkcioniranje državnih upravnih organov, organov zbornic in strokovnih združenj in njihovi medsebojni odnosi« je pripadla študentom PF: JANKU KORENU, PETRU JAMBREKU IN MITJI VAVPETIČU.

Prvo nagrado za delo »Glavna organizacijska in funkcionalna vprašanja, ki so se v letu 1961 pojavila pri delu organov uprave v treh občinskih ljudskih odborih« so dobili študentje pravne fakultete: Milena ČEFERIN, MARJETA JUNGDOFFER IN VASILJ POLIČ

Tri druge nagrade so prejeli: LOJZE FRANGEZ, slušatelj visoke politične šole v Ljubljani, za delo »Stalne odborniške

komisije«, SLAVKA KEJZAR, abs. ekonomije, za delo »Odnosi med zavodom za socialno zavarovanje in zdravstvenimi ustanovami« ter STEFAN HORVAT in ANICA PESELJ za delo »Izdelava primera in upravnih praks«.

Ob koncu je za besedo zaprosil tudi rektor univerze prod. dr. Mako Snuderl, ki je čestital vsem nagrajencem in dejal, naj bo to tudi vzpodbuda tistim, ki se bodo v bodoče lotili problemov s področja javne uprave »Ta način dela, ki je izrazito timski, zasluži vso pozornost«, je dejal tov. rektor. »Naša univerza je s priznanjem zveznega zavoda za JU našim študentom počaščena! Zahvaljujem se vsem tovarišem iz Beograda, ki so prišli na današnjo slovesnost, kar ji daje še večji pomen.«

Podelitvi nagrad so prisostvovali zastopniki tiska, radia in televizije.

T. M.

PO SKUPŠČINI KLUBA KOPRSKIH ŠTUDENTOV

Načrti za letos

Pretekli četrtek je imel klub koprskih študentov svojo letno skupščino. Udeležili so se je tudi predstavniki Socialistične zveze in predstavniki mladine iz okraja Koper.

Poročilo predsednika je zajelo vso problematiko koprskih študentov v Ljubljani in opozorilo na politiko štipendiranja v okraju. Ugotovljeno je namreč, da imajo nekatera podjetja v okraju zelo čuden odnos do štipendistov in štipendije smatrajo kot socialno ustanovo, ne pomislijo pa, da morajo, če hočejo imeti v svoji tovarni dobre strokovnjake, v te strokovnjake tudi nekaj investirati. Študentje so bili mnenja, da je tak odnos do študentov in štipendiranja tam, kjer še prevladuje cehovsko mišljenje in kjer se posamezni mojstri bojijo, da bi jih mladi strokovnjak s fakulteto izrinil z majavega »stolč-

Tribuna - glasilo Zveze študentov
— Izdaja univerzitetni odbor ZSJ —
Ureja uredniški odbor - Odgovorni urednik Jože Sušmelj; glavni urednik Niko Tičar - Uredništvo in uprava, Tribuna Poljanska 6/II, telefon 30-123 - tekoči račun 600-14/3-587 - Letna naročnina 400 dinarjev, posamezni izvod 20 din - Rokopisov in fotografij ne vračamo - Tisk: CP Delo, Ljubljana
Tomšičeva t. tel 23-523

tribuna